

Nữ Phụ Ta Đến Đây

Contents

Nữ Phụ Ta Đến Đây	1
1. Xuyên Không Rồi!	2
2. Cái Lộn	2
3. Bar	4
4. "Chị" hùng Cứu Mỹ Nhân	4
5. Cường Hôn	6
6. Gặp Lại	7
7. Dự Tiệc	8
8. Làm Nhục	9
9. Dấu Hôn	11
10. Bị Ăn (H)	12
11. Đàm Phán	13
12. Chị Mi Thể Hiện	15
13. Tụ Hạp	17
14. Nguy Hiểm!(h Nhẹ)	19
15. Loạn	22
16. Đi Chơi	23
17. Trở Về	26
18. Hạnh Phúc	29

Nữ Phụ Ta Đến Đây



Giới thiệu

Trong một căn biệt thự, trên bàn trang điểm có một thiếu nữ xinh đẹp như tiên giáng trần, chim sa c

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nu-phu-ta-den-day>

1. Xuyên Không Rồi!

Trong một căn biệt thự, trên bàn trang điểm có một thiếu nữ xinh đẹp như tiên giáng trần, chim sa cá lặn, nghiêng thành đổ nước ngồi nhìn gương chăm chăm như người vô hồn. Bỗng nhiên, có tiếng gõ cửa làm cô ta giật mình :

- Tiểu thư đã dậy chưa? Mọi người ở dưới đang đợi tiểu thư.

Câu nói có chut châm chọc, nhấn mạnh đang đợi. Cái giọng này lạ, còn gọi tiểu thư nữa. Không lẽ...

Nhìn vào gương, ôi mẹ ơi! Ánh sáng chói lóa! Nhan sắc tuyệt vời, ngàn năm có một. Tiếng gõ cửa lại vang lên:

- Huyết tiểu thư, xin người đừng bắt chúng tôi phải chờ đợi

Giọng điệu đầy mùi mẫn chất nhưng không sao cô thích muối, gọi là Huyết tiểu thư vậy có nghĩa... Cô nói với giọng điệu nhẹ nhàng:

- Cô cứ làm việc của mình, không cần đợi tôi

- Việc tôi là đợi tiểu thư

- Vậy thì im lặng giùm,làm phiền tôi để mọi người đợi lâu đấy.

Bên kia cánh cửa im phăng phắc. Chắc đi rồi, quay lại chủ đề, từ những vấn đề này giờ suy ra cô đã Xuyên Không Rồi !

Cô ngả xuống sàn, đôi vai run bần bật, những giọt nước mắt lăn dài trên mi. Cứ thế cô biết làm sao. Nhưng thực sự cô rất VUI.

Chuyện là thế này : Hôm nay đang đọc truyện thì mất mạng. Thế là ngồi buồn cắn dây thun, ai ngờ cắn nhầm dây điện rồi ngất đi, tỉnh dậy thì ở đây. Trước khi cắn dây điện thì cô cầu cho cô xuyên vào cuốn truyện này. Đặc biệt là xuyên vào nữ phụ, cô luôn thích làm vai phản diện. Cái cảm giác làm phản diện sướng chết.

Vì lý do mơ màng nên cầm nhầm dây điện mà cắn. Đúng là chết một cách lãng xẹt nhưng vì miệng cô linh kinh khủng. Dòng họ cô thừa hưởng được năng lực đó nên mới xuyên qua mà là nữ phụ nữa chứ . Thật vi diệu !

Người cô xuyên không tên là Huyết Băng Di, là một người đẹp mà độc như phù thủy vì thế mà cô ta chết trong đám lửa do cái tử quần áo đè lên người.(Trong phim, phù thủy hay bị thiêu sống)

Nhưng không phải là lỗi của cô ta vì cô bị thiếu tình thương nên bị như vậy. Là do ba cô ta, mẹ cô và ba cô cưới nhau vì có hôn ước với nhau. Mẹ cô ta bị hành hạ bởi ông cha và sau khi sinh cô ta thì đã mất. Ông ta lấy vợ mới và sinh ra nữ chính.

Nữ chính là Huyết Như Lam. Ở trong căn nhà đó cô được gọi là đứa con của phù thủy vì mẹ cô bị hiểu lầm trong một sự việc do vợ thứ hai của ông già gây ra nên được gọi là phù thủy. Bị đối sự như một con chó nhưng cô ta vẫn vui vẻ nhưng bên trong thì đau đớn. Cái chết đến thì cô vui vẻ chấp nhận.

Sau khi biết được chuyện tình lâm ly bi đát thì cô mới biết được nỗi khổ của nữ phụ nên cô mới muốn xuyên qua nữ phụ. Cô rất khâm phục nữ phụ này vì trước khi xuyên qua thì cô đã mất cha mẹ, từ đó cô trở nên khép kín, ít nói chuyện và dần tới trầm cảm. Đôi lúc cô muốn chết nhưng ko can đảm.

Dưới nhà...

2. Cái Lộn

A! Nãy giờ ngồi tự kỷ mà quên mất rằng dưới nhà mọi người đang chờ cô. Thôi kệ, có cô cũng như bình phong. Xuống nhà, ôi mọi người đều đông đủ, mặt mày căng thẳng. Vừa chưa được ngồi thì ông già mắng chửi:

- Sao lâu lắc thế? Mày ngủ ở trên đấy luôn à. Mày làm gì Lam thế? Để nó bị thương như thế kia.

Ông phun ra một loạt chữ, giọng lớn đến nỗi sập nhà. Đã thế còn thưởng cho cô cơn mưa mà mưa axit nữa mới ghê. Cũng may là đứng xa, không là dính đạn. Nội công thâm hậu, cô nói nhẹ nhàng từ tốn:

- Lười xuống. Việc cô ta bị thương không liên quan đến tôi.

Cô liếc mắt nhìn Lam đang được người thân che chở, Lam nhận được ánh mắt của Di, không ngừng run rẩy. Thật ra cô cũng không làm khó nữ chính, chỉ là cô yếu đuối và nhu nhược. Đó là thể loại người mà con ghét.

- Mày dám nói chuyện với ba mày kiểu đó

- Ừ

Cô không thích nói nhiều với ông ấy. Sắc mặt của ông ta đỏ bừng vì giận. Nhìn thật tức cười.

- Mày... Mày xin lỗi Lam đi không thì cút ra khỏi nhà này.

Ông ta đập bàn và đi ra thì:

- Cha ơi!

Lam lên tiếng

- Gì vậy con gái?

Ông ta trở nên vui vẻ, sáng mưa chiều nắng nhỉ?

- Chị ấy... ko cố ý là do con ko cẩn thận.

Mãi một phút mới rặng ra từng chữ.

- Con không cần biện hộ cho nó. Cái đứa con bất hiếu đó nên ra khỏi căn nhà này.

- Không bằng thằng cha đánh đập vợ con.

Cô nói ko to cũng ko nhỏ, vừa đủ để lọt vào lỗ tai của ông già. Bạ già đi lại chỗ cô và tát cô một cái. Nhưng đời không như mơ, cô né được. Cô không như mấy truyện khác, không thích ra tay với người già, đặc biệt là ông cha. Sợ bẩn tay và đau nữa, hại bản thân làm gì. Da mặt ông ta dày như miếng thịt(thì người phải có thịt mà ())

Anh bạ già ngạc nhiên, dám né à, được lắm(có thằng nào ngu mà chịu tát)

- Mày cút ra khỏi nhà đi, tao sẽ không cho mày một đồng xu nào.

- Không cần, tôi không phải ăn xin với lại đồng tiền của ông bẩn lắm... Và nên suy nghĩ kết quả trước khi đuổi tôi

Cô nói câu đó vì bà nội của cô là mẹ của ông ta. Bà nội rất yêu thương mẹ con cô, mọi hiểu lầm của mẹ cô bà nội đều biết. Đám tang của mẹ cô là do bà tổ chức. Bạ già nghe lời bà vì bà nội cô rất giàu có hơn ông già rất nhiều.

Bà gửi cô đến đây và dặn dò ông già là đối xử với cô, không thì sẽ không nhận được đồng nào từ tài sản. Sở dĩ mà ông ta không sợ cô nói với bà nội là bị đối xử tệ hại vì bà nội đang bên nước ngoài.

Bạ già nhớ lại và nói:

- Lần này mày may mắn. Đừng gây chuyện đấy

- Yên tâm, chỉ cần bảo ông không kiêu chuyện là được.

Ông hừ lạnh và đi ra phòng khách. Mọi người dần tan rã. Cô khởi động người, cuối cùng cũng xong. Cãi với ông ta làm cô khô cả họng. Đi bar để quấy thôi, căn nhà này ngột ngạt quá. Sau khi thay đồ thì cô phóng xe tới bar.

3. Bar

Mỗi lần đọc truyện thì lúc nào cũng có sự hiện diện của bar. Tính cô tò mò nên tìm đến bar, không biết nó như thế nào nhỉ. Đến đó, tiếc là không như cô tưởng tượng. Cảnh tượng trước mắt là "con bông mẹ", mẹ là chăm sóc con từng tí từng li, nặn má,... Con hôn mẹ không rời, có hiếu nhỉ.

Ở đây rất ồn ào, cô ghét nơi ồn ào cực kỳ. Nhưng không lẽ tới đây rồi đi về tay không, đành phải đi vào nhưng cảnh này thật buồn nôn.

Cố kiếm góc trong cùng bị che khuất rồi ngồi, kêu ly rượu ra, cô đi rượu lên mũi ngửi, thật thơm nha. Cô rất cuồng rượu. Lúc vui, buồn, mệt, chán, tỉnh, bình thường là uống rượu. Cô cũng đâu uống nhiều, chỉ bị một rửa ruột một lần à.

Có rượu để uống là nhờ ông chú của cô. Nhà ông ta rất giàu. Cô có một căn nhà riêng do ông ấy mua. Ông chú thương cô lắm. Bỗng nhiên muốn thử uống rượu, ông ấy mua cho cô một cái kho rượu. Cô uống đến nổi đi rửa ruột. Từ đó ông ta khóa kho rượu lại, không cho cô uống.

Bây giờ xuyên qua nên uống thoải mái, cuộc đời thật sướng. Nhắc đến chuyện xuyên qua, cô nghĩ sẽ tránh xa nữ chủ và nam chủ. Trời! Không có chuyện đó! Cô cũng thích nhất thể loại xuyên không nha.

Nhân vật chính lúc xuyên không thì nghĩ tránh xa nữ chủ và nam chủ. Nhưng chính mình lại thu hút nam chủ. Đúng là cô thích bình yên nhưng cuộc sống chán ngấy nên tham gia vào câu chuyện luôn. Thay đổi luôn số phận nữ phụ.

Cô thì tất nhiên phải thay đổi số phận nữ phụ này chứ không có ngu mà lao đầu vào chỗ chết. Còn tính cách thì không bít có nên thay đổi không. Nhưng chắc chắn là phải thay đổi vì để chống chọi lại bọn nữ chủ.

Đang mãi mê suy nghĩ thì một giọng nam vang lên:

- Ôi! Không phải Huyết tiểu thư đây sao! Cô đến đây là để làm gì?

Cô giật mình ngược lên, một mỹ nhân à không mỹ nam đẹp trai nha, cơ mà tiếc quá cô không như bọn hám trai nha vì cô không hứng thú với trai, có thể nói là cô bị les, à cô cũng là hủ nữ nha.

- Ủm tôi là Huyết tiểu thư. Tôi tất nhiên đến đây để chơi. Hối ngu.

Cô nhấn mạnh từ cuối. Cô ghét nhất là hỏi câu đó. Một lần cô đi vệ sinh, con bạn hỏi đến đây để làm gì. Tất nhiên là đi vệ sinh. Vậy cũng hỏi, bộ bị đui à. Đến WC thì đi vệ sinh chứ làm gì nữa. Ăn cơm ở đó à.

Bạn trai cứng họng, anh không nghĩ cô ta gan lớn như vậy. Bình thường câu dẫn anh mà sao giờ chửi thẳng vào cái bản mặt đẹp trai của anh. Thật không thể tin được.

- Tôi không biết gan cô lớn vậy! Không định quyến rũ tôi sao?

Cô chẳng có phản ứng gì cả bởi vì trong truyện khi xuyên qua, nữ phụ không hứng thú với nam chủ đương nhiên sẽ hỏi câu đó.

- Gan lớn, kệ xác tôi. Tôi quyến rũ anh, anh bích cửa.(í nói là anh ấy ẻo có cửa với chị)

Cô nhếch mép, quay đầu nhìn anh, chỉ vào anh nói. Anh tức giận vì bị hạ thấp như vậy, bước đi trong tức giận. Lúc này một ánh mắt nhìn cô chăm chú. Suy nghĩ không ngờ cô thay đổi như thế. Có chút hứng thú

4. "Chị" hùng Cứu Mỹ Nhân

Đôi lời muốn nói:

Vậy là ta quyết định sẽ có H vào nhà

Sau khi bạn kia đi, cô nghĩ không ngờ gặp nhanh như vậy. Bạn kia là Nguyễn Minh Vũ, là nam chủ của nữ chính. Tổng cộng hình như có 6 nam chủ. Cô cũng không ngờ con nữ chính lại thu hút nhiều nam chủ tới vậy.

Tính tình thì yếu đuối, ẻo lả, rụt rè. Ếo hiều sao thu hút được nam chủ. Chắc có lẽ do dễ thương, muốn người khác che chở bao bọc. Nghĩ đến cảm thấy buồn nôn. Vậy mà mấy thằng nam chủ cũng bị thu phục. Một con gái của mấy thằng này lạ. Theo như những gì cô nhớ là nữ chủ bị lên giường hết 6 thằng, kinh tởm!

Đang suy nghĩ thì lại một giọng nam vang lên:

- Chào Huyết tiểu thư, không phiền cho tôi ngồi đây chứ?

Quay đầu nhìn thấy một mỹ nam, tên này là Hoàng Như Huy, cũng nam chủ. Tên này phải nói cực kỳ nguy hiểm. Có lần cô bị hấn tra tấn nhưng may mắn là cô thoát khỏi. Nghĩ chắc ít tiếp xúc với tên này lại

- Cô không thay đổi, vậy nhìn chằm chằm vào người ta. Không định quyến rũ tôi sao?

- Oh! Xin lỗi! Tại vì lâu không gặp lại đẹp gái hần. Tôi không nhận ra. Xin lỗi Hoàng tiểu thư.

Cô phun ra một tràn. Tên kia tức giận vì cô dám nói với anh như vậy. Thường ngày không phải cô ta bám theo mình, còn quyến rũ mình cơ mà. Cô ta thay đổi thật sao. Không! Chắc chắn cô ta thu hút sự chú ý của mình đây mà (Hoang tưởng nặng)

- Cô đây muốn thu hút tôi chứ gì?

- Đúng là tôi hứng thú con gái nhưng không hứng thú với "cú có gai" và Hoàng tiểu thư đây đích phải là gu của tôi.

Tên này cứng đầu thế, lại bị ATSM. Cô lần đầu tiên gặp phải thể loại này đây. Bệnh hết thuốc chữa. Cô nhìn hắt từ trên xuống dưới rồi lắc đầu, không ngờ trẻ thế mà bị mắc bệnh nan y thế này. Thật tội nghiệp. Cô tắc lưỡi, đúng là tội ác.

Huy thấy những biểu cảm trên mặt cô, anh nghĩ có khi nào cô ta đánh giá thấp anh. Thân hình anh là chuẩn như mỹ nhân chụp với siêu xe à không siêu mẫu, 6 múi đang hoành nha. Đã nhiều mỹ nhân đã muốn lên giường với hần mà không được hưởng chỉ là cô ta (xin lỗi anh nhưng chị ấy là đại mỹ nhân).

Cô ta còn tắc lưỡi nữa, cuộc đời anh chưa lần nào nhục nhã tới vậy. Được, tôi sẽ cho cô thấy thế nào là body đẹp. (Thông cảm, giai đoạn cuối) Anh bỏ đi.

Cô thấy hần bỏ đi, thế là yên ổn. Không biết nên nói may mắn hay xúi quẩy. Hôm nay mệt mỏi quá, cũng 12 h rồi, còn sớm (sớm thấy mẹT_T)

Đi về vậy, thỏa mãn nhu cầu rồi thì về. Ở đây chỉ cho điếc tai, cô vươn vai một cái, uống nốt ly rượu rồi về. Trên đường đi về, cô chạy xe chậm lại để hóng gió. Đi ngang qua con hẻm, nghe tiếng kêu cứu.

Cô khóa xe rồi bước tới con hẻm. Có một con gái đang bị bọn du côn xé áo làm chuyện bậy bạ. Cô gái này khá đặc biệt vì cô kháng cự và không khóc. Cô bắt đầu có chút thiện cảm với cô ta. Cô nói:

- Dừng lại

Bọn du côn giật mình quay lại, cô ngạc nhiên nhìn về hướng cô. Ánh trăng mập mờ soi sáng gương mặt cô. Bọn chúng ngạc nhiên vì có người đẹp như vậy.

- Cô em muốn tham gia chung à.

Cô hút một ngụm khí. Cô la:

- Chú cảnh sát ơi! Ở đây có một bọn du côn cưỡng bức cô gái nè.

Cô chỉ vào bọn chúng. Bọn chúng giật mình, sợ hãi bỏ chạy. Cô bước lại gần cô gái đang đứng ở góc nhìn cô. Lấy áo khoác của mình đưa cô gái. Cô ta nhìn cô với ánh mắt cảm kích.

- Nhà cô ở đâu tôi chở về.

- Cảm ơn

Trên đường hai người đi nói chuyện với nhau vui vẻ.

5. Cường Hôn

Sáng hôm sau, hôm nay là ngày đi học, nghĩ đến mà lười kinh. Đành vác cái mặt đến lớp cho có, sau khi nhận lớp nhưng quan trọng là ế biết lớp của đâu, công nhận trường này rất lớn. Giờ sao đây, thôi kệ, cúp luôn, dù sao cô hồi trước học hết những kiến thức đó rồi. Cô cũng thành phần cá biệt nên cúp là chuyện bình thường.

Cô bắt đầu cuộc thám hiểm rừng Amadon!? Đi một vòng ngôi trường, cô thấy trường này cũng có sân sau à. Đi được một đoạn thì bị dây thép chặn lại. Cô bực bội, chắc chắn trong đó phải có gì đó.

Nhưng mà cô đang mặc váy, bắt chập tất cả, cô trèo lên vào nhảy xuống đất. Cô đi tiếp tới một khúc của cô quẹo qua thì thấy cảnh tượng hùng vĩ đập thẳng vào mặt là một vườn hoa hồng đỏ, đẹp quá! Không ngờ có một nơi như thế này.

Đúng như cô nghĩ, chắc chắn sẽ có gì ở mà. Ở đây khá yên tĩnh nhỉ. Bước sâu vào nữa là cây cổ thụ cao lớn. Sáng nay dậy sớm cô còn buồn ngủ với lại hôm qua còn uống rượu nữa. Cô ngáp một cái rồi lại gốc cây cổ thụ nằm. Cô lấy tai nghe đeo vào rồi nằm ngủ.

Cô ngủ sâu đến nỗi người khác nhìn chăm chăm vào mình cũng không biết. Đến khi chuông reo thì cô mới dậy, khê dụi mắt. Thấy một nam nhân nhìn cô chăm chú như vật thể lạ. Rồi cậu ta nói với giọng mỉa mai:

- Thì ra cô là Huyết Băng Di mọi người đồn đại, thích quyến rũ người khác

Cô nghĩ hình như thằng này là Trương Ngọc Minh, là nam chủ. Thằng này bé hơn cô 1 tuổi. Không biết nên nói xui hay hên vì kịch chưa diễn đã gặp hết bọn nam chủ.

Cơ mà lúc nào gặp bọn nam chủ luôn chào cô bằng câu : " Sao cô không quyến rũ tôi, Cô định quyến rũ tôi à?... " Nói chung là gặp bọn này luôn có những chữ đập mặt là quyến rũ, câu dẫn, gây sự chú ý. Ếo gặp cái này thì gặp cái kia.

- Xin lỗi vì đã quyến rũ nhầm người yêu của Trương thiếu đây khiến cho cậu quan tâm đến vậy. Không ngờ đẹp trai mà bị gay, thật tội nghiệp.

Cô vừa nói vừa lắc đầu. Nè nhóc, tôi quyến rũ ai không liên quan tới cậu. Sao nhiều chuyện thế, xem ra bọn nam chủ này phong phú, đa dạng, nhiều thể loại quá nhỉ. Toàn là bị bệnh, nghĩ lại cô cảm thấy thương cho nữ chủ vì bị mấy thằng bệnh yêu.

Minh ngạc nhiên vì sao cô không như mọi người đồn, với lại nhìn kĩ cô cũng đẹp, không son phấn như mọi người nói. Lúc anh vừa dậy thì từ trên cây nhảy xuống thì thấy một mỹ nhân, anh ngồi ngắm đến mê mết.

Khi có tiếng trống thì mới hoàn hồn lại. Khi nhìn bảng tên trên áo cô anh mới biết là cô Huyết tiểu thư đó, anh hơi thất vọng nhưng sau khi cô nói câu đó anh có chút vui vì không như mọi người đồn. Bỗng nhiên trong lòng hiện lên cảm giác chiếm hữu.

Anh đi lại gần cô và nhấm thẳng vào môi cô hôn. Cô hoảng loạn, cái gì vậy, nó tới bất ngờ quá làm cô không biết làm gì, mặc cho anh hôn cho tới khi đầu lưỡi của hai người chạm nhau.

Cô mới hoàn hồn lại chống cự. Anh giữ hai tay vào thân cô. Hai người hôn cho đến khi không thở đi. Cô tát Minh một cái rồi chạy đi. Hắn cướp lấy nụ hôn đầu tiên của cô. Không tát hắn sao được, lại bị một thằng nhóc cưỡng hôn, thật không muốn gặp lại hắn nữa.

Còn anh ở nơi đó, anh liếm môi. Phải công nhận môi cô ngon. Anh chắc chắn phải biến cô thành của riêng mình. Xem ra anh trúng tiếng sét ái tình.

6. Gặp Lại

Sau chạy thoát, cô thấy sân trường tấp nập, chắc là tới giờ ra chơi rồi. Cô không ngờ ngủ say tới cỡ vậy. Sáng nay cô chưa kịp ăn sáng, liền chạy vào căn tin gần đó. Sau khi lấy mua đồ ăn, tìm được chỗ ngồi thì một người con gái chạy tới ôm cô đến ngộp thở.

- B... Buông r.. a

Mặt cô trắng bệch, cô nhớ mình đâu có fan cuồng đâu. Người cô gái buông tay ra:

- Chào tỷ! Không ngờ gặp lại ân nhân! Chị ơi cho em chữ kí.

Cô ta chìa ta đưa cô tờ giấy trắng. Cô ú ớ chả hiểu chuyện gì xảy ra. Kí xong, đưa cho cô ta rồi bắt cô chụp hình chung. Ồ thì cô cũng tạo dáng, xong rồi bắt tay,... Cái gì vậy, cuộc họp fan à.

Thế là nghi thức họp mặt kết thúc, con gái bắt đầu giới thiệu đảng hoàng:

- Em là Hàn Tâm Mi, là người hôm qua chị cứu. Từ khi gặp chị, hình bóng cứ ăn sâu vào con tim em. Đúng là ông trời có mắt, cho hai ta gặp lại nhau, cứ như duyên phận,...

Mi phun ra một loạt từ, cô bắt đầu nhớ lại khuôn mặt cô ta và cô nói:

- Có hả ?

Cô nhớ không được, sau một ngày là cô phải xóa sạch bộ nhớ. Cô phun lại hai chữ làm cho Mi đau lòng.

- Sao chị lại không nhớ em ? Em chứ ngỡ là chúng ta sẽ làm bạn...

Mi khóc lóc thảm thiết làm cô động lòng. Cô an ủi:

- Được rồi! Em đừng khóc nữa. Chị sẽ làm bạn với em.

Mi nín liến, cười tươi rói. Cô cũng cười, Mi hỏi :

- Thật không?

- Không.

Cô dội một thùng nước đá lên Mi. Cô vẫn cười nhìn Mi. Lúc trước cô được mệnh danh là Thánh Nhảy, Chơi Lầy Mi bắt đầu khóc tiếp thì :

- Được rồi. Chị làm bạn với em. Là thật. Chị không nói dối.

Cô cười hiền nhìn Mi, Mi ngẩn người. Những người khác cũng ngẩn nhìn nụ cười của cô. Không khí căn tin ấm áp hơn hẳn. Bỗng một giọng nam vang lên làm cho bầu không khí lạnh hẳn.

- Tôi không nghĩ cô lợi dụng em gái tôi để được ở gần tôi hơn. Thật kinh tởm.

Cô ngược lên thì thấy một soái ca, hẳn là Hàn Tâm Dương, cũng là nam chủ. Cái gì mà lợi dụng rồi ở gần hẳn . Thằng này là bệnh nhất so với những bọn nam chủ kia. Cho cô xin, cho vàng cô kêu quyền rũ tên này cô cũng không thêm.

- Tôi nào có ý định như vậy. Hàn thiếu gia nói ra không ngượng miệng sao? Ở gần anh hơn chẳng khác gì chăm sóc người bệnh. Tôi Không Muốn.

Cô nói giọng cực kỳ mỉa mai. Sở dĩ cô nhấn mạnh” Muốn” là í như hẳn muốn cô ở gần mình hơn. Hẳn ngạc nhiên, cô ta nói hẳn bị bệnh sao. Hẳn muốn cô ở gần mình à. Hẳn là con người vô liêm sỉ như vậy sao.

- Nghe đồn cô thay đổi cũng chỉ vì gây sự chú với tôi.

Cô bỏ cuộc, thằng hết thuốc chữa rồi. Chả muốn nói nhiều với hẳn. Kì này cô phải sỉ nhục cho hẳn hết đường đi :

- Xin lỗi, tôi phải đi, tôi không thích nói nhiều với kẻ bệnh. Với lại trên thế giới này, còn nhiều nam nhân đẹp hơn anh. Vì gì tôi phải quyền rũ anh. Tôi Không Hứng Thú Với Kẻ Bệnh.

Nói xong, cô đi thẳng một mạch không quay đầu cứ như bạn gái chia tay với bạn trai. Cô đắc ý đi về lớp. Còn Mi thì đi theo cô, có chút lo lắng nhìn hắt. Hắt đứng như trời trồng, chưa bao giờ bị sỉ nhục tới như vậy.

Hắt nhất định phải hành hạ cô tới chết, bắt cô phải quỳ xuống cầu xin hắt, phục vụ hắt. Trong căn tin, có nhiều ánh mắt không thể tin được, hâm mộ, ghen ghét và hứng thú.

Sắp tới sẽ có H

7. Dự Tiệc

Vì sợ không nhớ nên viết lại nhân vật, đến tác giả còn không nhớ hướng chi mấy bạn

Người xuyên không

- Huyết Băng Di

Nữ chủ trong câu chuyện:

- Huyết Như Lam

Các nam chủ:

- Nguyễn Minh Vũ

- Hoàng Như Huy

- Trương Ngọc Minh

- Hàn Tâm Dương

- Lâm Minh Quân

- Lâm Minh Hào

Bạn của Di:

- Hàn Tâm Mi

Sau khi vào lớp, cô liếc mắt qua Mi, hỏi

- Sao cô lại đi theo tôi?

- Vì em là fan của chị. Với lại đây là lớp của em.

Cô ngạc nhiên:

- Sao cô gọi tôi là chị?

- Vì em là fan của chị.

- Được rồi. Cô định ngồi luôn ở đây à? Sao không ngồi chỗ khác?

- Vì em là fan của chị

- Được rồi. Cô đừng nói nữa.

Tới giờ học, có 2 ánh mắt nhìn cô chằm chằm. Giờ ra về, Mi hỏi:

- Hôm nay nhà em có tiệc, chị đi nha?

- Ừ.

Cô dẫn đo một chút rồi nói. Dù sao ở trong căn nhà đó buồn nôn chết. Tối, cô tới nơi. Hôm nay cô rất đẹp, trang điểm tỉ mỉ. Cô mặc bộ váy màu đen nổi bật với làn da trắng như tuyết.

Nhà Mi lớn ngang giữa nhà cô, có thể lớn hơn nữa. Khi cô bước vào, cô đã trở thành tâm điểm. Có nhiều ánh mắt nóng bỏng, tức giận, ghen tị nhìn cô.

Cô nhớ hôm nay là 6 nam chủ đều có mặt. Hai nam chủ cuối cùng cô chưa gặp là hai anh em song sinh. Tên anh là Lâm Minh Quân, còn em là Lâm Minh Hào.

Kì ông già và nữ chủ cũng đi. 6 nam chủ gặp nữ chính, nhìn bộ dạng dễ thương trong sáng. Thế là cuộc hành trình vào dàn cung của nữ chủ bắt đầu.

Cô đứng ở gần góc cầu thang đợi Mi thì một cánh tay giơ ra :

- Cô có thể khiêu vũ cùng tôi không?

Minh(là thằng nhóc nhỏ hơn một tuổi, ai không nhớ mình nhắc lại) cười ôn hòa nhìn cô. Cô đặt ly rượu xuống, đưa cánh tay mềm mại vào lòng bàn tay Minh.

Minh cũng không ngờ cô lại đồng ý, sau vụ cưỡng hôn cô cứ tưởng cô sẽ tránh né anh. Vậy là vụ hôn này cô đồng ý sao? Lòng anh nở hoa tươi rồi.

Còn cô đồng ý do chán. Với vụ cưỡng hôn cô cũng không nhớ và để ý. Cô nhanh chóng phối hợp với Minh. Phải nói là trước khi xuyên, cô hồi nhỏ đã học được nhiều thứ như khiêu vũ, pha trà, học piano, cắm hoa,... Vì mẹ cô muốn cô trở thành một tiểu thư.

Cơ mà nghĩ lại buồn cười thật, cô cũng có thể nói là nguyên chủ này cùng tên với cô, chỉ có điều là đảo lộn thôi. Tên nguyên chủ là Huyết Băng Di . Tên khi xưa của cô là Di Huyết Băng. Một cái tên lạ lùng. Có lần cô hỏi mẹ tại sao lại đặt tên như vậy, mẹ trả lời:

- Ngày mai nếu có cơ hội mẹ sẽ nói.

- Lỡ không có cơ hội thì sao?

Cô nói thầm trong miệng. Không biết có ai nhớ là dòng họ nhà cô sở hữu cái miệng linh. Thế là hôm sau ba mẹ cô mất trong tai nạn. Trong đám tang, cô khóc không ra nước mắt.

Cô tự trách mình, vì thế đôi khi cô muốn tự tử nhưng không thành. Thế nhưng cô vẫn chưa xem hết manga, anime nên phải ráng sống với lại ông chú cũng an ủi cô nên không muốn phụ lòng. Thế là ngày hôm sau cô bị giật điện xuyên qua.

Thật đáng lòng.T_T

8. Làm Nhục

Vì sợ không nhớ nên viết lại nhân vật.

Người xuyên không

- Huyết Băng Di

Nữ chủ trong câu chuyện:

- Huyết Như Lam

Các nam chủ:

- Nguyễn Minh Vũ

- Hoàng Như Huy

- Trương Ngọc Minh

- Hàn Tâm Dương

- Lâm Minh Quân

- Lâm Minh Hào

Bạn của Di:

- Hàn Tâm Mi

Sau khi khiêu vũ xong thì định tìm Mi thì lại một cánh tay giơ ra:

- Không biết Huyết tiểu thư đồng ý cùng tôi nhảy một điệu ?

Cô nhìn đông ngó tây không thấy Mi thì đành đồng ý với Minh Vũ. Anh cười tươi làm cho mấy bà cô mê mẩn và làm cho cô theo kẻ thù. Trong lòng cô thù oán hằn nhưng bên ngoài vẫn tươi cười. Vũ vui mừng trong lòng vì cô chấp nhận anh.

Sáng hôm nay, anh không thấy cô đi học, trong lòng lo lắng không thôi. Sau giờ ra chơi, anh thấy cô trong lớp, lòng như thoải mái hơn. Từ ngày gặp cô ở bar, đầu anh luôn thấy cô. Lúc ở bar, cô nói như vậy, anh có chút mất mát.

Từ khi cô bước vào, anh ngắm nhìn cô chăm chú, nhìn thấy bọn đàn ông nhìn cô ba bằng ánh mắt thèm khát và cả thằng nhóc Ngọc Minh dám mời cô khiêu vũ, anh rất tức giận. Xem ra anh phải dạy lại cô gái này.

Khi nhảy, anh cố tình cắn vào tai cô. Cổ và đôi tai là nơi nhạy cảm của cô. Cô khẽ rên nhẹ, còn anh phải hiện ra bắt đầu trên ghẹo cô:

- Em rất nhạy cảm nhỉ?

Anh vừa nói vừa phả hơi nóng vào tai.

- Xin anh hãy giữ tự trọng.

Cô giật mình, tên khốn này, cô nhất định phải trả thù. Đàng xa, có 3 người đang tức giận đến tái mặt, đang tìm cách dạy dỗ cô nên người?!

Lúc này có hai con người bước vào, 1 nam 1 nữ. Người đàn ông trung niên mặc bộ đồ vét đen, trông rất lịch lãm. Còn người con gái mặc một bộ đầm màu vàng nhạt nhỏ bé, trong sáng đi kế bên người đàn ông. Cô nhếch mép, ôi thằng cha hách dịch và con nữ chủ nhu nhược đây sao.

Họ bước vào gây không ít sự chú ý. Mọi người ai cũng đều biết đến ông vì ông là một giám đốc công ty lớn rồi nhìn sang cô bé kế bên, chắc là tiểu thư Huyết Băng Di.

Nhưng họ nhớ là mọi người nói cô ta rất xinh đẹp, quyến rũ, thông minh chứ không dễ thương trong sáng rụt rè như thế này, chắc mọi người đồn sai. Mọi người nói to nhỏ với nhau, làm cho cô nhúm mày. Cơ hội tốt để lăng mạ ông ta, cô bước lại gần họ:

- Chào ba, em gái, hai người tới rồi !

Cô nhấn mạnh và nói to cho mọi người nghe. Cô cười quyến rũ nhìn hai người. Mọi người bắt đầu nói nhỏ:

- Ủa? Tôi nhớ ông ta có một đứa con mà. Sao có chị gái thế?

- Cô mặc đầm đen trông có vẻ là Huyết Băng Di.

- Nếu đúng là vậy thì con gái kế bên là ai?

Ông già đen mặt, ông không nghĩ là con nhỏ này tới. Ông còn định giới thiệu Lam nhi là con gái ông chứ không phải là con nhỏ kia.

- Sao... con ở đây ? Con được mời à?

- À! Con là bạn của Hàn tiểu thư nên được mời. Mẹ không tới à?

Mọi người đều rơi vào mớ suy nghĩ. Lại bắt đầu tám :

- Tôi nhớ là Huyết phu nhân đã mất rồi mà!

- Có khi nào ông ta cưới vợ khác không? Vậy là cô gái kế bên ông ta là con riêng à?

- Không thể nào! Ông ta thật ghê gớm

Cô cười thầm trong lòng, nhìn phản ứng của ông ta trông thật tức cười, con người kế bên cũng không kém. Còn ông già thì tức giận lắm nhưng không nói được gì.

Mẹ của nguyên chủ này lúc trẻ rất nổi tiếng là diễn viên giỏi, sau khi kết hôn bà bỏ đi công việc của mình và trở thành nội trợ. Lúc bà mất thì tất nhiên sẽ đăng trên báo. Còn vụ ông ta cưới vợ mới thì giữ kín, không cho báo chí biết được.

9. Dấu Hôn

Ông ho khan một tiếng, mọi người không nói gì nữa vì không thì sẽ hậu quả lớn.

- Ba đi chào hỏi vài người đây!

Ông ta dắt tay Như Lam đi nhanh. Cô cười đắc thắng, nhìn hai người họ cứ như hai tình nhân đưa nhau đi trốn, rồi một giọng nữ vang lên:

- Chị ơi! Xin lỗi vì cho chị đợi lâu.

Mi từ sau lưng cô nói với cô.

- Ủ.

- Mà... có thật là ông ta có vợ mới không chị? Và cô gái kế bên là con riêng á?

Mi nói nhỏ vào tai cô, đưa cô ra ngoài và ngồi lên xích đu.

- Ủ.

Cô nhàn nhã trả lời.

- Chắc chị buồn khi mẹ mất đúng không? Xin lỗi vì làm chị buồn

Mi lo lắng nói

- Không sao, tôi không buồn mà lại vui cho mẹ tôi

Cô cười nhạt nói

- Tại sao?

Mi ngạc nhiên

- Vì ông ta luôn hành hạ mẹ tôi. Khi mẹ chết đồng nghĩa với việc giải thoát.

Cô ôn nhu nói, nụ cười tươi hơn. Cô nhìn sang Mi, thấy cô ta ngồi rơm rớm nước mắt. Cô lúng túng nói:

- Có chuyện gì vậy?

- Em rất khâm phục chị. Tại sao chị lại lạc quan đến thế? Sao chị có thể vượt qua nỗi buồn được? Chị biết không? Em đã mất mẹ rồi, phải nói là rất lâu em mới quên đi.

Cô thở dài, cười hiền làm cho bạn nào đó rung động:

- Trong cuộc sống, chúng ta phải biết biến nỗi buồn thành niềm vui.

Cô bỗng nhiên ôm Mi vào lòng. Mi thì ngạc nhiên nhưng cũng dựa vào lòng cô. Cô cứ như người mẹ, an ủi Mi

Sau 9 phút 10 giây, Mi mới bình tĩnh lại

- Xin lỗi vì làm chị lo lắng nhưng.... cũng cảm ơn chị rất nhiều.

Mi cười tươi nhìn cô.

- Không có gì.

Cô đỏ mặt, quay đầu nhìn hướng khác. Từ khi cô sống khép kín, ít khi nào gặp phải tình cảm này. Ở trường cũng không có bạn bè.

- Em đi lấy nước đây, khóc nhiều quá khát nước. Chị uống gì?

- M... Mi Mi, tớ... uống rượu. Tớ nghĩ... xưng hô như vậy ổn hơn nhỉ

Cô cố gắng ra từng chữ, mặt đỏ lên, nhìn xuống đất. Cô thấy Mi không nói gì. Cô ngước lên, thấy Mi mặt đỏ bừng bừng, mũi chảy ra chất lỏng màu đỏ.

Mi giật mình, lau đi máu mũi :

- E... Tớ đi lấy nước đây.

Mi chạy đi. Cô mỉm cười, hôm nay... trắng thật đẹp. Bỗng nhiên giọng nói nam tính phát ra:

- Cô vẫn còn ý định vào Hàn gia?

Dương bước lại gần cô, phả hơi nóng vào cổ. Cô rùng mình, tên này sao nhậy thế?

- Anh vẫn không bỏ ý định muốn người khác chăm sóc anh sao? Vào Hàn gia? Nực cười! Tôi nói cho anh biết có chó mới lấy anh. Tôi đâu có đui!

Cô nhếch mép, đẩy anh ra nhưng không được. Còn anh, anh không tức giận mà cười nhẹ, nhìn bộ dạng tức giận của cô cảm thấy dễ thương, muốn trêu chọc cô.

Anh cúi xuống cắn vào cổ cô để lại dấu hôn. Cái cổ, thân hình gợi cảm, trái tim này sẽ là của anh. Anh muốn trừng phạt cô vì dám để tên Minh Vũ kia làm càn. Nụ cười, khuôn mặt cô, tất cả mọi thứ của cô đều là của anh.

10. Bị Ăn (H)

H đã tới, đây là lần đầu viết H, đánh giá giùm nhé

Cô khẽ la, tên trời đánh này, hấn muốn chết à?

- Anh...

Cô đang nói thì anh nhắm vào môi cô rồi hôn. Hai đầu lưỡi dây dưa với nhau tạo ra âm thanh đỏ mặt. Anh bắt đầu làm càn, một tay nắm chặt lấy hai tay cô lên đầu. Một tay chụp lấy cặp ngực của cô mà xoa bóp. Vì y phục của cô không cần mặc áo lót nên tạo điều kiện cho hấn.

- Ừm... Ah... Đừng.

Cô phát ra âm thanh dâm dăng, mặt đỏ bừng. Cô có thể cảm nhận được dưới miệng cô có một vật cứng đang nhô lên. Không biết bao giờ mà cô đã ngồi lên đùi hấn, vì đang ngồi trên xích đu nên cô ngồi quay mặt ra ngoài. Tay hấn luồn vào áo, hấn nắm lấy đầu ti đã cương cứng kéo ra

- Ah...

Hấn mỉm cười, không ngờ cô lại dâm dăng tới vậy. Kéo một bên dây xuống, anh cắn mạnh vào đôi vai của cô để lại thêm một cái dấu hôn.

- A... Đau

Tiếng rên một lúc một lớn, anh liếm vết hôn ấy, tay không quên xoa tròn đầu ti. Bỗng nhiên có tiếng Mi vang lên:

-Di Di, cậu đâu rồi?

Dương ôm cho trốn vào bụi cây gần đó, cho đến khi Mi đi thì anh ôm cô vào sâu hơn. Đặt cô trên ghế, hấn bắt đầu kéo dằm cô xuống đất. Anh chiêm ngưỡng thân thể cô. Bộ ngực to tròn, đầu nhũ hồng hào, ở dưới là hoa huyết màu hồng phấn rất đẹp. Hấn lấy lưỡi liếm quanh đầu vú rồi nhấn xuống. Cô rên rĩ, dằm thủy đã chảy ướt cái ghế

- Ừm... ahh...

- Tiểu yêu tinh

Anh cười ranh mãnh, tách cánh hoa ra, thật đẹp, đưa mũi vào ngửi

- Thật thơm

Câu nói của anh làm cô đỏ mặt. Anh đưa lưỡi vào trong, cô run lên. Lưỡi anh chạm tới hoa hạc làm cô giật bắn người.

- Đừng...

Anh lấy hai ngón tay đưa vào hoa huyết của cô, người cô run bần bật. Anh thấy vậy hôn lên đôi môi, ngón tay co rút càng nhanh. Cho đến khi một dòng nước ấm chảy ra, cô ngượng không có chỗ chui. Anh hết chịu nổi nữa rồi, kéo khóa quần xuống, cây côn thật to dài bung ra. Anh nắm lấy eo cô, hút mạnh vào trong.

- Aaa... Đau quá.

Cô hét lên, anh hôn lên môi cô để an ủi. Máu từ hoa huyết chảy ra, động tác của anh càng nhanh để giúp cô thích nghi. Mắt của cô bây giờ ngập nước, anh dịu dàng hôn lên mắt cô. Nam căn đi sau đụng vào điểm nhạy cảm làm cô giật nảy. Anh mỉm cười cứ thế mà đâm vào.

- Ah... Dương...

Anh như được cổ vũ, động tác nhanh hơn, mạnh hơn. Anh gầm nhẹ, đâm vào tử cung của cô bắn ra tinh dịch nóng bỏng. Nhưng nam căn vẫn còn cương cứng, anh lật người của cô lại, nâng mông to tròn của cô, đâm mạnh vào

- Dương... Nhanh ... hơn... Ah

Cô không ngờ mình có thể nói ra những lời dâm dục như vậy. Lí trí của cô bây giờ đã không còn.

- Tiểu dâm đảng...

Anh cắn vào tai và liếm, rồi đi xuống cổ tạo ra nhiều vết hôn. Hai tay xoa bóp cặp ngực. Đến lúc cao trào, anh kéo đầu vú ra và bắn tinh vào tử cung của cô. Cô vì mệt mà ngất đi. Anh rút côn thật ra khỏi người cô, chất lỏng màu trắng cũng thế mà chảy xuống đất.

Anh chỉnh sửa lại trang phục của cô và của mình. Tiệc bây giờ cũng tàn, anh bế cô lên xe mình và đi đến nhà riêng của mình. Anh mỉm cười, vậy là cô trở thành người phụ nữ của anh.

Mọi người ta viết có kích thích không? Ta thì cố nhấn từng chữ, máu mũi không kìm được mà chảy. Nhận xét giùm nhé.

11. Đàm Phán

Người xuyên không

- Huyết Băng Di

Nữ chủ trong câu chuyện:

- Huyết Như Lam

Các nam chủ:

- Nguyễn Minh Vũ

- Hoàng Như Huy

- Trương Ngọc Minh

- Hàn Tâm Dương

- Lâm Minh Quân

- Lâm Minh Hào

Bạn của Di:

- Hàn Tâm Mi

Cô cảm thấy cảnh vật mờ nhạt trước mắt, cố mở mắt ra. A! Ánh sáng chói lóa. Ngược nhìn lên, một cái trần nhà éo quen. Thôi kệ, ngủ tiếp! Cô nằm xoay người vào trong, nhìn thấy Dương.

Ồi! Con nào cuồng thẳng này tới nỗi có luôn cái gối ôm có hình thẳng mắc dịch này. Nhìn cái mặt muốn ghét, còn cười nữa. Xí mà công nhận gối sinh động thiệt, cái bo di sáu mũi, săn chắc cứ như thật, nhìn coi bộ cũng ngon.

(Ta cực khổ mới kiếm được. Cảm giác một đồng ảnh bo di sáu mũi đập vào mắt không còn gì để nói. Vì ta không phải là sắc nữ nên nhìn vào là ộc máu.T_T)

Cô lấy tay chọc bụng anh, gối ôm này lạ nhỉ? Ngón tay di chuyển thành vòng tròn quanh bụng. Đưa tay theo đường nét cơ thể tới ngực. Cô thoáng đỏ mặt, hai đầu ti màu nâu cương cứng. Ngón tay đi lên, bờ vai rộng lớn và cái cổ hiện rõ yết hầu.

Cô cảm thấy một luồng khí nóng phà trên đầu cô. Cô ngược lên, giật mình khi thấy ánh mắt nóng bỏng nhìn chằm chằm vào cô. Đưa tay lên nghịch tóc, coi bộ cũng mềm. Nó màu xanh dương, rất đẹp.

Nghịch đủ, cô đưa xuống đôi môi mềm. Bỗng nhiên bàn tay của cô bị nắm lấy. Giật mình, ngược lên, nghĩ lại này giờ cơ bụng, đôi vai, bờ ngực, tóc, đôi môi... nó đều như thật. Chẳng lẽ... Không thể nào... Làm gì có vụ đó...

- Thằng nào điên chế tạo ra con rô bốt giống thẳng đó vậy?

Cô tát một cái vào mặt Dương. Dương đen mặt lại, không ngờ cô lớn gan như vậy. Mới sáng dậy, vừa có ý định ăn cô thì cô thức dậy, còn sờ mó lung tung cơ thể anh. Định dạy dỗ lại cô thì một cái tát vào sáng sớm, lại nói anh là rô bốt nữa. Không biết cô ngốc thật hay ngu thiệt.

- Em to gan nhỉ? Dám SMLT rồi nói anh là rô bốt và tát anh nữa! Hôm nay anh phải trừng phạt em.

Anh giận dữ, đè cô hôn nhưng đời không như ý muốn, cô đá vào chỗ giữa hai chân của anh.

- A...

- Rô bốt cũng biết hôn nhưng kĩ thuật... tệ!

Cô phán một cái, anh bất động. Bây giờ cô mới biết mình khỏa thân. Cố nhớ lại hôm qua, cô suy sụp. Sao mình có thể dâm dăng tới như vậy. Còn tên kia dám cướp lấy màn trình của cô.

- Tên kia! Sao mi dám cướp lấy màn trình của ta?

- Vì anh yêu em. Xin em hãy chấp nhận anh! Với lại đây là... lần đầu tiên của anh. Em phải chịu trách nhiệm cho anh chứ.

Đậu phộng, cô chưa bao giờ gặp thẳng nào mặt dày tới vậy. Hắn làm như không phải lần đầu tiên của cô. Chịu trách nhiệm cái cái con khỉ.

- Hàn thiếu, không phải anh rất ghét tôi?

- Đó là anh của ngày hôm qua. Nhưng anh có cái này. Nếu không nghe lời anh thì anh sẽ tung cái này lên mạng.

Anh cầm cái điện thoại phát ra tiếng kêu rên rĩ của cô. Cô tức giận nhìn anh rồi đột nhiên cười

- Đây! Anh đang uy hiếp tôi à? Anh cần tôi làm gì ? Sao không cầm cái đó rồi thủ dâm luôn đi!

Nhưng anh không bỏ cuộc

- Sẽ ảnh hưởng đến danh dự của Huyết gia và cả em.

- Cái gia đình nhục nát đó liên quan gì đến tôi.

- Có liên quan đến bà nội của em.

Nói đến đây, cô cứng họng. Bà nội cô là ân nhân của cô. Tên này xem ra không phải dạng vừa đâu. Chắc hẳn ta đã điều tra về cô. Nhưng không ai làm chứng nên cô sẽ tự do.

Nhóc chưa đủ trình để chơi với chế độ này. Cô cười trong lòng nhưng bên ngoài thì diễn, cúi đầu xuống, không cười không lên tiếng:

- Hừ... Thích thì chiều. Tôi đồng ý.

Anh cười tà, cũng may điều tra về cô chứ không là...

- Vậy em đồng ý rồi nhé. Kí hợp đồng đi.

Khóe môi của cô cứng lại, cô chưa tính tới trường hợp này. Tên này...Ta sẽ trả thù... Đợi đó...

Anh tính trước rồi, anh cũng biết cô nàng này tính gì rồi. Cô ta khinh thường anh quá rồi. Anh sẽ cho em biết tay. Anh đưa cây bút cho cô. Tay cô cầm cây bút run bần bật. Cứ đợi đó cô sẽ xé hợp đồng này.

Sau 1 phút 30 giây, cô mới kí xong. Ngược mắt nhìn anh, anh mỉm cười tươi rói. Cái nụ cười...thật muốn đập nát.

12. Chị Mi Thể Hiện

Người xuyên không

- Huyết Băng Di

Nữ chủ trong câu chuyện:

- Huyết Như Lam

Các nam chủ:

- Nguyễn Minh Vũ

- Hoàng Như Huy

- Trương Ngọc Minh

- Hàn Tâm Dương

- Lâm Minh Quân

- Lâm Minh Hào

Bạn của Di:

- Hàn Tâm Mi

Cô bước vào nhà tắm, cảm giác ở giữa hai chân như bị xé rách. Sau khi tắm xong thì đi ra không thấy Dương đâu hết. Ngồi trên giường làm khô tóc, cô nhìn thấy giấy ghi chú:

- Anh có việc phải đi, em ở nhà ngoan ngoãn nhé, bảo bối của anh! Tặng em nụ hôn gió.

Cô ớn lạnh, tên lạnh lùng này viết những từ sến súa này. Kế bên là điện thoại của cô, mở lên thấy 6 cuộc gọi, 13 tin nhắn là từ Mi. Cô thở dài, cô nhắn gọi Mi. Chưa được 1 giây, đầu dây bên kia đã nghe máy.

- Di Di ơi! Có sao không? Không qua không thấy cậu, cậu đi đâu rồi! Đừng nói là cậu bị bắt cóc nhé? Ai là người bắt cóc cậu? Cậu có bị gì không? Chúng là gì cậu? Cậu còn sống hay đã chết? Đừng nói là cậu hiện hồn về nhé? Không sao! Xác của cậu ở đâu để tớ nhặt. Tớ sẽ kiện chúng. Tại sao chúng lại làm như thế? Đúng là tội ác...

- Trời ơi! Thôi! Tớ còn sống.

Cô tức giận hét vào điện thoại, bà tác giả ác kinh, không chịu lượng từ.

- Hôm qua tớ mệt nên về trước. Xin lỗi vì không gọi lại cậu. Điện thoại tớ hết pin nên không gọi lại được.

Cô nói

- Hết hồn làm tớ sợ muốn chết. Cứ tưởng cậu bị cưỡng hiếp rồi bị mang đi đâu.

Cô giật mình, đoán đúng ghê. Cô là Thánh Linh, vậy còn Mi là Thánh Tiên Tri chắc.

- Làm gì có, cậu nghĩ xa quá.

- Hôm nay đi chơi với tớ không?

- Ờ, cũng được. Đợi tớ ở trung tâm mua sắm nhá?

- Ừ.

Cô cúp máy, nhìn trên giường là túi đồ. Cô nghĩ chắc đồ hần mua. Sau khi tới trung tâm mua sắm thì gặp Mi.

- Tới nhà hàng trước đi! Tớ chưa ăn sáng.

Cô nói

- Ừ

Hai người đi tới nhà hàng X. Mi đi vệ sinh còn cô thì đang kêu món :

- Con mà cũng vào đây ăn à?

Hai người ngược lên thì thấy ông già và con nữ chủ Huyết Như Lam. Cô nhếch môi nói:

- Ba có ý gì?

- Ta chỉ nói là cái nơi thấp kém này mà con cũng vào đây ăn à?

Thấp kém! Buồn cười. Đây là nhà hàng lớn nhất ở đây cũng là thuộc sở hữu của nhà Mi. Cô khinh bỉ nhìn ông ta:

-Ba đến đây làm gì?

- Ta đến đây để kí hợp đồng.

- Ồ, kí hợp đồng ở nơi thấp kém này, hợp đồng này chắc cũng không lớn. Sao ba đi kí những hợp đồng nhỏ bé làm gì?

- Ta...

Ông chưa kịp nói thì Mi từ nhà vệ sinh đi ra, nhìn ông đến cháy mắt, lạnh lùng nói lớn đủ cho cả nhà hàng nghe thấy:

- Ông nói nhà hàng của tôi thấp kém? Ông coi nhà Hàn ra cái gì? Nhà Hàn tôi sẽ không hợp tác với ông nữa. Huyết gia của ông có được ngày hôm nay là do nhà Hàn chúng chúng tôi. Vậy ông coi những người đến đây ăn là thấp kémà? Ông đứng nghĩ Huyết gia lớn thì muốn làm gì thì làm. Đối với Hàn gia của tôi thì Huyết gia của ông cũng là một con kiến nhỏ bé thôi, có thể giẫm đạp bất cứ lúc nào. Từ bây giờ ông đừng bao giờ đến cái nhà hàng của Hàn gia. Bây giờ mời ông đi về, ở đây làm bẩn không khí, chúng tôi không nuốt trôi thức ăn. Tôi không tiễn ông.

Ông ta và nữ chủ bị bảo vệ kéo ra ngoài.

- Xin lỗi vì làm hỏng bữa ăn của mọi người

Bộp... Bộp

Tiếng vỗ tay vang lên. Mọi người đều hướng về Mi cười và nói.

- Hàn tiểu thư thật giỏi

- Đúng rồi. Cô thật tuyệt vời.

-....

Mi cúi đầu xin lỗi và về chỗ.

- Ghê ta, nhiều fan nha . Nhưng giỏi lắm.

Cô cười nói với Mi

- Làm gì có

Mi ngượng ngừng nói.

- À, Mi nếu không phiền cho tớ ở nhà cậu không? Sống chung với ông già chán chết.

- Tất nhiên rồi. Mai chuyển tới nhà tớ.

Hai người nói chuyện vui vẻ rồi đi mua sắm.

Sau hôm sau bài báo đăng lên nói về chuyện hôm qua của nhà hàng. Huyết gia rơi vào tình trạng bất ổn, còn Hàn gia thì được nhiều người hợp tác và nhà hàng có khách hơn.

13. Tụ Hạp

Nên đọc kĩ những người dưới đây. Hôm nay chương này dài., không nên đọc giữa chừng.

Người xuyên không

- Huyết Băng Di

Nữ chủ trong câu chuyện:

- Huyết Như Lam

Các nam chủ:

- Nguyễn Minh Vũ

- Hoàng Như Huy

- Trương Ngọc Minh

- Hàn Tâm Dương

- Lâm Minh Quân

- Lâm Minh Hào

Bạn của Di:

- Hàn Tâm Mi

- A... Mệt quá.

Cô đang chuyển đồ đạc qua nhà Mi. Vì Mi sống ở nhà riêng nên chỉ ở cùng bà vú. Nhà Mi rất rộng và thoải mái. Ở đây có hồ bơi, quầy rượu, vườn hoa,... cứ như rì-sột.

Phòng cô đối diện phòng Mi, tường sơn màu trắng, còn đồ vật đều màu đen. Ôi! Cuộc đời cứ như mơ. Nhưng cô đã sai lầm...

Sau 1 tuần khi cô sống ở nhà Mi, đó là một buổi chiều đẹp, yên bình nhưng đằng sau nó là đầy bão tố và sóng thần,...

Hôm nay cô ở nhà một mình đang xem phim ” Ở nhà một mình” để biết ở nhà một mình thì làm gì. Mi có việc phải đi còn bà vú hôm nay bị bệnh nên không đến đây. Cô đang coi phim thì có tiếng chuông cửa reo, chạy ra mở cửa thì gặp cái bản mặt của Dương:

- Anh đến làm gì?

Cô giật mình, tên này đến đây làm gì... không biết có chuyện gì xảy ra không?...

- Bảo bối thật hư! Em trốn không được đâu. Hôm nay phải trừng phạt em!

Anh bước vào nhà, đi lại gần cô. Cô theo bản năng lùi về phía sau. Tới đi đụng phải ghế sofa thì cô cầu nguyện trong lòng:

- Trời ơi! Cứu con, làm ơn ai nữa xuất hiện đi.

Và có năng lực mệnh linh xuất hiện, bỗng nhiên chuông cửa reo lên. Cô vui mừng, đẩy Dương ra và mở cửa. Đợi vui chưa được bao lâu thì:

- Em đây rồi! Tìm em hết 1 tuần bây giờ mới thấy em.

Vũ nhào tới ôm lấy cô

- Đây! Cẩn thận cái tay đấy

Huy nắm lấy cái tay của Vũ đang ôm chặt lấy cô. Cô đẩy Vũ ra.

- Cái... gì đây? Sao mấy người ở đây?

- Bọn anh tới gặp em

Huy nói, hai người này đi vào nhà tự nhiên.

- Ôi nhà Mi đẹp ta!

Huy cảm thán, hôn lên má cô. Cô chưa kịp làm gì thì một cánh tay ôm lấy eo cô.

- Đây, đừng đụng bảo bối của tôi.

Dương nói

- Bảo bối? Tôi là người nói câu đó.

Huy nói, giàng cô từ tay Dương.

- Di Di là của tôi mà.

Vũ chen vào nói, ôm lấy cô không rời. Thế là ba người cãi nhau, cứ như lũ trẻ giàng đồ chơi. Cô lại tiếp tục cầu nguyện:

- Hỡi sức mạnh mệnh linh, ai sẽ làm người giúp ta thoát khỏi đám này.

Tiếng chuông lại kêu lên, cô nghĩ kì này chắc sẽ đúng. Mở cửa ra, không còn từ nào để diễn tả cô bây giờ.

- Yo! Em đây rồi. Tìm mãi mới thấy em.

Mình hôn nhẹ lên môi cô rồi đi vào nhà.

- Ôi mọi người đều ở đây à?

Mình nhìn 3 thằng con trai đang nhìn anh hung hăng.

- Em thật hư hỏng. Lâu ngày không gặp nhau mà vụng trộm nhiều người thế?

Mình ôm cô và cắn một cái vào cổ của cô tạo ra vết hôn. Mình nhìn 3 người kia cười gianh. Cả lũ bắt đầu cãi nhau

- Thằng nhóc buông bảo bối của tôi ra.

Dương giàng lại cô và nói

- Đừng cướp câu của tôi.

Huy lấy lại cô từ Dương ôm chặt vào lòng

- Di Di là vợ tôi mà

Vũ ôm lấy cô không buông. Thế là bốn người cãi nhau, kì này thêm một thằng nhóc giằng đồ chơi. Bây giờ chỉ biết coi cậy vào cái miệng thôi.

- Nhân danh chủ nhân của sức mạnh linh, ta ra cho người hiện nguyên hình ngay lập tức.

Cùng lúc câu nói chấm dứt tiếng chuông lại vang lên. Cô bây giờ như muốn khóc. Làm ơn! Cô mở cửa ra:

- Chào...

Câu nói chưa được hết thì cô đóng cửa thật mạnh. Chủ nhân của câu nói đó là Quân, đằng sau Quân là Hào. Cô quen họ lúc lễ hội, hai người vừa gặp cô đã chút tính sét ái tình.

Thôi cô thẳng đây. Mọi người nhớ giữ gìn sức khỏe. Xong rồi cô ngắt đi, 6 người hùa lại lay cô dậy. Một lúc sau cô tỉnh dậy, Mi ôm chặt lấy cô:

- Cậu không sao chứ? Bị mấy thằng đó ăn hiếp à?

Mi liếc xéo từng người. Cũng may là Mi về kịp, cũng tại vì hôm nay không hiểu sao 6 thằng con trai đều gọi điện cho Mi hỏi là Di ở đâu? Cả 7 người đều là bạn từ nhỏ, cũng hợp tác với nhau. Tự nhiên Mi cảm thấy có gì đó bất an nên đi về. Ai ngờ thấy cảnh này.

- Ủ. May mà cậu đã về, không là..

Cô khóc lớn nhưng trong lòng sáng khoái. Đúng là nhà tiên tri có khác, đoán đúng luôn.

- Hôm nay ta ăn lẩu nhé. Mọi người cùng làm. Cẩm ý kiến.

Mi nói

Thế là mọi người chia ra làm. Tổng lại thì có 20 cái chén, muống, đĩa bị vỡ. Trong đó Vũ làm bể 4 cái, Huy 3 cái, Quân và Hào 6 cái. 7 cái còn lại do Dương. Còn Minh thì đảm đang nên được khen. 4 người còn lại bị cô chửi te tua, nhất là Dương.

Hôm nay là một ngày vui vẻ đối với cô. Cô chưa bao giờ cười nhiều đến vậy. Sau khi ăn xong thì không ai chịu về. Mi đuổi cũng không được nên bó tay.

Di nghĩ đây là thời gian thích hợp để tiệc tùng. Thế là lấy ra mấy chai rượu mà uống. Cả lũ này ngủ ở đây tới tối.

14. Ngụy Hiểm!(h Nhẹ)

Người xuyên không

- Huyết Băng Di

Nữ chủ trong câu chuyện:

- Huyết Như Lam

Các nam chủ:

- Nguyễn Minh Vũ

- Hoàng Như Huy

- Trương Ngọc Minh

- Hàn Tâm Dương

- Lâm Minh Quân

- Lâm Minh Hào

Bạn của Di:

- Hàn Tâm Mi

Sáng hôm nay, cái nhà như bãi chiến trường. Cả lũ tất nhiên không muốn dọn dẹp, đẩy qua bà vú nhưng không có ở đây nên Mi bắt phải dọn. Cả lũ thở dài nhưng cũng lấy cái lí do này để nghỉ học. Thà dọn còn hơn đi học nhưng có dễ, Mi xin cô cho ca 2 mới vào học.

Thế là dọn xong rồi đến trường, lúc này là đang giờ nghỉ ngơi. Vì sáng chưa ăn nên một bầy đi thẳng vào phòng ăn. Sau khi món thì một bóng người đi tới

- Chị... cho em ngồi đây nhé!

Lam đi lại ngồi kế Minh, đưa ánh mắt ngại ngùng nhìn Minh. Còn Minh không quan tâm vẫn nhìn Di chăm chăm. Trong đôi mắt của Lam có chút đau lòng và ganh tị, cô nhìn thấu. Xem con này thích Minh, cô nhếch môi.

- Tôi đã đồng ý là cho cô ngồi đây à?

Di nói, Lam vội vàng đứng dậy.

- Xin lỗi chị

Lam dường như muốn khóc, khóe mắt đã ướt đẫm nước mắt. Đúng là bánh bèo vô dụng.

- Minh, cậu muốn Lam ngồi đây chứ?

Cô nhìn Minh ngồi kế bên cô hỏi

- Tùy ý em thôi, nhưng anh muốn ngồi với em hơn.

Minh nói xong liền ôm lấy cô. Lam giật mình, nước mắt tuôn rơi nhiều hơn. Một khuôn mặt đáng thương.

- Này! Ai cho nhóc ôm Di Di của tôi. Mau buông ra!

Vũ chồm lên giật Di lại. Thế là cả bàn náo nhiệt. Lam cắn môi, nhìn Di rồi rời đi. Di thấy nhưng không mấy quan tâm.

Ngày hôm sau, khi đang xem phim, cô nhận tin nhắn của Lam. Cô nhíu mày, sao hôm nay con này lạ nhỉ? Tin nhắn ghi rằng:

- Chị đến địa chỉ X được không? Bà nội đang ở đó, chị đón bà nội về Huyết gia được không?

Cô có cảm giác không may nhưng tò mò nên tới địa điểm đó. Cô muốn xem con đó làm gì? Cô đâu ngu mà dễ dụ. Sao nó không bắt ta xi hoặc kêu ông già chở về. Cô dặn Mi là đi chút rồi về, nhớ dò tìm cô bằng GPS sau 10 phút. Cô cầm điện thoại rời đi.

Khi cô tới chỗ đó, thì một tên đằng sau định lấy gậy đập đầu cô nhưng né được và đánh hấn ra xa. Nhưng chưa kịp làm gì thì một tên khác đánh vào đầu cô và cô ngất đi. Một lúc sau, cô tỉnh dậy thấy Lam đang đứng trước cô và nói

- Do mày... tất cả là do mày.... Là do mày mà tao không được Minh chú ý... Tất cả là do mày... Tại sao mày có tất cả còn tao thì không... Mày có bạn bè, tình yêu, tiền bạc, sự nghiệp, gia đình...Mày có tất cả.

Khi mất tất cả, ông cha tao là niềm tin còn lại của tao nhưng tao lén vào phòng ông ta thì mới biết ông vẫn còn thương mày, trước đây ông ta chấp nhận mày làm nhục và xem nó như hình phạt. Trong phòng ông toàn hình mẹ mày và mày mà không có một tấm hình của tao.

Tại sao... tại sao... Tao ghét mày. Mày là con đàn bà dâm dăng, lơ lãng,... Mày có thằng đàn ông không đủ sao? Mày còn quyến rũ Minh của tao... Đúng con người bẩn thỉu...Mày nên chết đi...

Lam giận dữ, phun ra một tràn. Vừa nói vừa tát cô đến khi cô bị chảy máu. Cô nhếch mép, chết mẹ! Gặp phải một con yandere rồi. Sau khi nhìn xung quanh mới biết là đang ở một phòng trong bar. Tay bị trói vào thành giường. Trong góc tường có một cái máy quay. Chẳng lẽ...

(yandere là một người dễ thương, trong sáng và rất chung thủy, chung thủy đến mức có thể giết người nếu cướp đi người họ yêu và có thể giết người yêu của họ rồi giữ ở bên mình suốt đời nếu người yêu phản bội mình)

Lam cười đắc ý nói

- Trước khi giết mày tao cho mày chơi với trai.

Lam đi ra khỏi phòng thì một người con trai rất đẹp đi vào. Cô ngạc nhiên, sao hắn ở đây?

- Lâu ngày không gặp em, thì ra em ở đây. Nào ta cùng chơi.

Âu Dương Phong nói, hắn là nam phụ. Một trước vô tình gặp hắn rồi giúp đỡ từ đó hắn theo đuổi cô. Chết cô rồi! Sao giờ này chưa tới? Không lẽ điện thoại hết pin, hôm qua quên sạc.

Phong leo giường, bắt đầu cởi hết đồ ra. Bây giờ sao đây? Trước tiên phải thoát ra khỏi đây. Cô nhìn thấy nam căn của hắn đang sưng to, cô thoáng đỏ mặt. Hắn xé đồ cô, bây giờ cô không một mảnh vải che thân.

Phong hôn cô tới tấp, đi xuống cổ cắn để lại nhiều dấu hôn. Lấy hai tay xoa bóp cặp ngực to tròn. Hắn mút đến đầu ti dựng đứng, khẽ cắn một cái, cô rên lên. Chết tiệt! Cô phải tỉnh táo.

- Anh muốn nghe tiếng rên của em.

- Anh hãy cởi trói cho em, em sẽ phục vụ anh.

- Ừ

Phong nghe lời, sau khi cởi trói, cô chạy đến cửa đập mạnh và kêu cứu:

- Ai cứu tôi với. Làm ơn...

Cô chưa kịp nói xong đã bị Phong kéo lại, đẩy lên giường.

- Em thật hư. Phải trừng phạt em. Không ai nghe đâu, bên ngoài ồn lắm. Ta tiếp tục nào.

Phong cười ranh mãnh nói, lấy dây trói tay cô lấy. Lưỡi anh luồn vào miệng, một tay nhay lấy đầu ti. Tay còn lại cho vào hoa huyết của cô. Cô rên lên, tới lúc cao trào, anh cắn mạnh vào đầu vú.

- Em thật dâm dăng. Nhưng anh yêu em.

Rút tay ra hoa huyết, anh đưa liếm sạch. Cô rợn người, cổ tình một thứ gì đó. Cô đá vào chỗ hiểm rồi chạy lại đập vỡ chai rượu rồi đưa chỗ vỡ nhọn lên đe dọa anh

- Nếu anh lại gần, tôi sẽ đâm anh .

- Xem ra phạt em nhẹ quá.

Anh đi lại đánh vào tay tay cô rồi đá văng mảnh chai ra xa. Anh bắt cô quỳ gối xuống rồi đưa nam căn vào miệng cô. Anh giữ lấy đầu cô không rời rồi hút vào rút ra.

Nam căn dài chạm để cổ họng cô. Lưỡi cô vô tình chạm lỗ nhỏ trên đầu nam căn. Anh gặm lên bắn ra tinh dịch trắng đục. Nó nhiều đến nỗi tràn ra miệng rồi xuống ngực cô. Cô định nhả ra nhưng anh giữ cô lại. Tinh dịch từ cổ đi xuống bụng. Cô ho phun ra một ít.

- Kinh tởm

Cô nhìn anh.

- Em vẫn mạng miệng nhỉ?

Anh bế cô lên giường, rồi chuẩn bị đưa nam căn vào thì bên ngoài có tiếng ồn.

- Di, em có ở trong đó không? Trả lời anh đi

- Vù, cứu tôi với.

Cô khóc vui mừng vì được cứu. Cánh cửa bị phá, 7 người đi vào.

- Mi!

Cô reo lên, định chạy lại thì Phong đứng dậy kéo cô lại.

- Ai lại gần tao sẽ giết Di.

Phong lấy một con dao kề vào cổ cô.

- Chết tiết! Tao sẽ giết mày.

Minh giận dữ nói, nhìn cô anh đau lòng. Trên đây dấu hôn, miệng dính đầy tinh dịch.

Cô thấy tình hình không ổn, liền lấy chân đá mạnh vào nam căn của hắn, rồi chạy đến chỗ Mi. 6 người con trai chạy lên khống chế hắn, Mi đưa áo khoác cô mặc. Cô đi lại chỗ máy quay đập vỡ. Một lúc sau, cảnh sát tới bắt hắn đi. Còn cô đi về nhà nghỉ ngơi. Đồng phạm huyết Như Lam thì trốn thoát.

15. Loạn

Người xuyên không

- Huyết Băng Di

Nữ chủ trong câu chuyện:

- Huyết Như Lam

Các nam chủ:

- Nguyễn Minh Vũ

- Hoàng Như Huy

- Trương Ngọc Minh

- Hàn Tâm Dương

- Lâm Minh Quân

- Lâm Minh Hào

Bạn của Di:

- Hàn Tâm Mi

Nam phụ:

- Âu Dương Phong

Ngày hôm sau, cô ngồi xem tivi thấy tin Huyết Như Lam bỏ trốn, cô thở dài, cô ta thật đáng thương. Cũng may hôm qua thoát khỏi, cô cảm thấy mình thật may mắn. Cũng nhờ Vũ và Huy, hôm qua họ đang ở trong bar. Vô tình thấy Như Lam, thì thắc mắc, không ngờ cô ta cũng đến chỗ này.

Một lát sau nghe thấy tiếng kêu cứu, trông giống giọng cô. Hai người nghĩ chắc nghe nhầm nên cũng không mấy quan tâm. Lát sau thì Mi và mọi người tới, nói là Mi mất tích rồi kể lại những lời cô nói. Vũ và Huy nhớ đến tiếng kêu cứu, rồi chạy đến phòng đó. Cũng may họ đến kịp, không là...

Nghĩ lại tội nghiệp Phong bị họ đánh đến bầm dập. Còn Minh điên lên, xem thiên Phong. Dù sao cô cũng vui và mừng vì họ đã cứu cô. Mà cô mới biết Huy và Vũ là ông con xa. Đang xem thì có chuông cửa, cô ra ngoài mở cửa thì thấy 6 thằng con trai.

- Mọi người tới làm gì?

Cô hỏi, ngạc nhiên nhìn.

- Bọn anh tới đây thăm em.

Dương đưa bông cho cô, cả lũ cười ôn nhu làm tim cô rung động, rất muốn khóc. Cái cảm giác được quan tâm nó làm cô rơi nước mắt. Cả lũ bu lại hỏi cô có sao không, bị gì,... Cô lắc đầu, mời họ vào nhà. Lúc này Mi đi xuống lầu rồi trò chuyện. Cái cảm giác ấm áp này lâu lắm cô thấy được.

Cô cảm giác sắp khóc nên nói với họ là lên phòng một tí. Vừa đóng cửa lại, cô ngồi bệt xuống sàn mà khóc nhưng không lên tiếng. Cô lại trở nên yếu đuối nữa rồi. Cô rất ít khi khóc nhưng một khi khóc thì phải khóc thật nhiều.

Người ta thường nói khóc không giải quyết được gì, đối với cô khóc giải quyết được nỗi buồn, cô đơn, mất mát. Nhưng cũng là liều thuốc tạm thời để giảm bớt đi nỗi đau. Nếu khóc xong mà không suy nghĩ, không đứng lên cũng vô dụng.

Khi khóc xong, trong lòng cảm thấy sáng khoái hơn, những cảm giác này cô sẽ trân trọng. Cô đi xuống, mọi người đều quay lại nhìn cô rồi cười

- Xuống lâu thế, hôm nay ta đi chơi nhé?

Mi lúi cuống vào ghế.

- Đi đâu? Họ đồng ý à?

Di hỏi, nhìn một lượt.

- Gần đây là hội chợ X. Lúc 7 giờ tối mọi người tập trung ở đây nhá?

- Ừ

Mọi người đồng thanh đáp. Cả lũ nhờ bà vú làm đồ ăn nhưng Mi nói bà vú mới bệnh nên cùng làm. Thở dài, đành bắt tay vào làm. Lần này khá hơn lần trước, lần trước bề 20 cái bây giờ bề 19 cái. Mà kì này nhà bếp có vẻ loạn hơn lần trước vì Di đang cắt rau thì một con sâu đầu ra xuất hiện. Cô tái mặt, la lên, chạy đùng Minh đang bưng tô bột.

Minh và Di nhìn theo tô bột đang rơi xuống đầu của Mi. Mọi người dừng hoạt động, thở cũng không dám. Không khí trở nên lạnh lẽo và đáng sợ. Mi quay đầu nhìn Minh, cười hiền đến nguy hiểm.

- Cậu nên tham gia cuộc thi can đảm đi.

- Tớ... tớ không cố ý. Xin lỗi

Minh đổ mồ hôi, chạy đi khắp nhà bếp, Mi đuổi theo. Dụng Vũ đang cắt cà rốt, dao cứa vào tay, Vũ la nhói trời. Huy kể bên giặt mình, không cẩn thận cắt trúng tay, Huy la theo. Dương đi vào can, bị Mi đá vào chỗ hiểm, tay định với tới tay của Hào để đứng lên nhưng cầm trúng cái quần nên quần của Hào bị tụt xuống. May mà Hào mặc quần lót.

- Anh!

Quân kêu lên định chạy lại nhưng bị vấp phải cái quần nên té trúng Dương, đặc biệt là môi chạm môi, mắt chạm mắt. Di không bỏ qua cơ hội, lúi cuống ra chụp. Vài phút sau, nhà bếp mới ổn định lại. Tội nghiệp Quân! Bị mất nụ hôn đầu. Bức ảnh không đăng facebook cũng uống, chắc được ngàn like.

Tình trạng hiện nay là Minh người đầy vết thương, Mi thì mặt đỏ vì tức giận, Huy và Vũ thì tay bị băng bó, Dương thì thâm tím, phía dưới vẫn còn đau và một dấu tay trên má do Quân tặng vì nụ hôn, mắt bị đỏ vì vụ tụt quần do Hào đánh.

Hào thì giống Mi, vẫn còn tức giận. Quân cũng vậy, nhưng có đổ mặt. Nghi ngờ giới tính, cô nghĩ vậy. Cả đám thở dài, lại dọn dẹp.

16. Đi Chơi

Người xuyên không

- Huyết Băng Di

Nữ chủ trong câu chuyện:

- Huyết Như Lam

Các nam chủ:

- Nguyễn Minh Vũ
- Hoàng Như Huy
- Trương Ngọc Minh
- Hàn Tâm Dương
- Lâm Minh Quân
- Lâm Minh Hào

Bạn của Di:

- Hàn Tâm Mi

Lúc 7 giờ tối, cả lũ tập trung ở nhà Mi và chuẩn bị đi nhưng ai đi chung với nhau mới quan trọng. Bây giờ 6 thằng con trai đang giao chiến để xem ai là người đi chung với cô.

- Bảo bối phải đi chung với tôi.

Dương nói chắc nịch

- Di Di là vợ tôi phải đi chung với tôi.

Vũ liếc Dương

- Ai là vợ cậu chứ? Đừng nhận bừa!

Minh nói

- Di Di thích đi chung với tôi hơn

Huy nói

- Di thích đi chung với chúng tôi hơn.

Hào và Quân nói

Kiểu này chắc khỏi đi quá, cô mệt mỗi thử dài nhưng vui.

- Di Di phải đi với tôi! Có ai ý kiến không?

Mi với giọng nói nhỏ nhẹ làm cho cả lũ im lặng.

- Nhưng gần đây nên ta đi bộ nhé?
- Nhưng...

Vũ không chịu, lên tiếng nhưng Huy ngăn kịp thời chứ không...

- Ta đi nào.

Sau vài phút, họ cuối cùng cũng tới. Đây là hội chợ lớn nhất ở đây, nó rất nổi danh. Hôm nay là ngày đặc biệt nên trang trí rất đẹp. Hội chợ này hợp tác với công viên lớn ở đây nên có trò tàu lượn, nhà ma, vòng quay,...

Cả lũ vừa đi vừa ăn thì Mi rủ đi chơi tàu lượn. Mi và Di đều thích cảm giác mạnh nên ngồi đầu. Còn hàng hai là Dương và Minh, hàng ba là Quân và Hào. Cuối cùng là Huy và Vũ. Lúc đầu khí thế lắm nhưng lúc đi Huy và Vũ nắm chặt tay nhau rồi cùng nhau la hét long trời.

Sau khi tàu dừng, Huy và Vũ phóng vào nhà vệ sinh nôn ra. Mi và Di rủ chơi thêm lần nữa, anh hai chàng đó ngất xỉu ngồi kế nhau làm cho mấy bọn hủ nữ đứng lại chụp hình.

Di và Mi sau khi chơi xong một vòng thì thấy cảnh đó mà chụp hình. Cô hứa sẽ đăng lên facebook chung với tấm ảnh nụ hôn nồng cháy của Dương và Quân, cô cười thầm.

Địa điểm tiếp theo là nhà ma, kì này tới cô . Di ôm cứng lấy Mi không buông, đang đi bỗng nhiên có một con ma từ trên rơi xuống. Cả lũ la toáng lên, chạy đi, tới hai ngã. Cả lũ chia ra, một đường là Di, Dương, Hào, Minh. Còn lại là Mi, Vũ, Quân, Huy.

Bên Di đang hoảng loạn vì chia cắt nhau. Bây giờ sợ quá nên bám chặt vào Minh. Minh đỏ mặt, Dương bực mình, lôi Di ra để ôm lấy mình.

- Nhóc, buông bảo bối ra.
- Này ông anh, Di tự nguyện ôm tôi đây không phải ông đâu.

Minh cười đều

- Này nhóc, không biết lễ phép là gì à? Anh mày lớn hơn mày 4 tuổi đó.
- Vậy ông chú, già rồi đừng có cướp vợ tôi chứ?
- Chú mày chỉ là em rể thôi, đừng nhận làm vợ của anh mày.
- Này thím, không có tự trọng à? Đừng cướp vợ của em rể chứ! Chồng của thím ở bên kia. Hôn ở đâu không hôn, tự nhiên đi hôn ở nhà bếp. Thím tính làm màu à?

Minh nhớ đến vụ hôn nhà bếp do Dương và Quân thực hiện. Hai người đang cãi lộn khí thế thì con ma ở đâu rêu lưng Dương và Minh. Di la lên, ôm lấy Hào, Minh và Dương đồng thanh

- Thả Di ra!

Hào còn đang tận hưởng thì bị giật mình.

- Không thích
- Chú muốn ăn đập à?

Minh lên tiếng

- Nhưng Di thích ôm tôi hơn mà.

Hào cãi lại, lúc này Dương lên kế hoạch đưa nhau đi trốn với Di. Lúc đó chỉ còn mình và Di, không ai phá đám.

- Di, đi với anh

Dương cầm tay Di chạy đi.

- Anh...

Di lên tiếng thì Dương ngăn lại

- Im lặng nào.

Lúc này có một luồng sáng xuất hiện, Dương nghĩ là chắc thoát ra. Ra khỏi đó, anh vui mừng, quay đầu nói

- Ta đi... Hả? Sao lại là chú mày?

Dương ngạc nhiên nói

- Câu đó là của tôi mới đúng. Tự nhiên đang cãi lộn, anh cầm tay tôi dẫn đi.

Dương suy sụp, chắc nãy đó Di đứng gần Minh nên cầm nhầm tay. Lúc này Di và Hào mới ra, tay trong tay. Máu điên nổi lên, bắt đầu đổ tội cho Minh

- Tại chú mày mà anh đây không được đi riêng với bảo bối.
- Cái gì đây thím, do thím ngu nên đừng đổ lỗi cho tôi.

Thế là cãi lộn tiếp, bên Mi thì ổn.

- Bên kia vui ghê nhỉ?

Mi nói với giọng chán chường

- Ồm

Cả lũ đồng thanh. Một lát sau, cả lũ tập trung lại rồi đi ăn. Công nhận ở đây có nhiều gian hàng lắm, toàn món lạ nhưng ngon. Kỳ này, hội chợ đầu tư rất nhiều công sức, tiền, sẽ có màn pháo hoa.

Mọi người sau khi bán hàng xong thì đi dạo, tìm một chỗ phù hợp để xem pháo hoa nhưng chỗ nào cũng chật cứng.

- A... Thế là hết chỗ tốt rồi, cũng do hai đứa nhóc giành giật đồ chơi với nhau.

Mi than thở rồi liếc xéo Dương và Minh. Chuyện là thế này:

Cả đám ăn xong rồi đi dạo tìm chỗ xem pháo hoa. Đi đi giữa Minh và Dương thì Minh nắm tay Di, Dương thấy vậy nói

- Này nhóc, bỏ tay Di ra.

- Tôi nắm tay vợ tôi không được à, ông chú yếu sinh lí. Tới bây giờ mà chưa có bạn gái nữa.

- Anh mày sinh lí mạnh hơn mày nhiều, công tử liệt dương.

- Này thím, bớt lú lẫn giùm tôi. Tay của người khác còn cầm nhầm nữa mà.

Minh cười tắc lưỡi, lôi chuyện ở nhà ma ra. Vũ thấy tình hình càng tệ nên ngăn cản

- Thôi thôi, được cái lộn nữa... Aa

Đang nói bị Dương và Minh đẩy ra. Hai người đồng thanh.

- Không liên quan đến chú.

Vũ té trúng quần bán nước làm cho vài cái li bị vỡ. Cả đám chạy lại đỡ Vũ, rồi xin lỗi chủ quán

- Xin lỗi vì đã làm vỡ li của ông, tôi có thể giúp gì cho ông?

Mi cúi đầu xin lỗi, một hồi xử lý hai tên kia mới được.

- Được rồi, mấy cô cậu nhìn rất đẹp trai đẹp gái nên giúp tôi bán nước để bù vào số tiền li bể.

Ông ấy đánh giá nhan sắc từng người rồi nói. Cả đám thở dài, liếc nhìn Dương và Minh một cái rồi giao nhiệm vụ cho họ. Cũng tại hai người đó nên họ với bị như vậy. Dám nghĩ, dám làm, dám chịu. Cũng nhờ mỹ nam kế nên quán cũng đông khách.

17. Trở Về

Trở lại với đây, hiện giờ đang nghĩ cách để xem pháo hoa thì Di nói:

- Dưới không được thì trên.

Mọi người gật đầu, đều hiểu nhưng Mi không hiểu.

- Là sao?

- Đi rồi biết

Di dẫn Mi và mọi người tìm chỗ thích hợp thì Minh nói

- Nó kia

Cả bọn nhìn theo hướng Minh chỉ, Hào đánh giá:

- Cũng được.

Một lúc sau, pháo hoa bắn lên.

- Ồ, chỗ này được này.

Quân đánh giá

- Mi không sao chứ?

Di thăm hỏi

- Lần đầu tiên đi xem pháo hoa trên cây, không tệ.

Dương sờ cằm, nhận xét.

- Ừ

Mọi người đồng thanh nói, ngồi im lặng xem. Đột nhiên Mi lên tiếng, lời điện thoại ra

- Chụp hình nè.

Mọi người dồn vào chụp hình, Huy kể bên sẵn ăn đậu hũ của cô.

- Thằng kia dám đụng vào bảo bối của tôi.

Dương bắt gặp hành động của Huy.

- Ngồi yên. Còn người nếu đụng Di ta thiếu.

Mi chỉ tay Dương và Huy nói

- Thế nào cây cũng gãy n....Chết mẹ rồi.... Aa

Di đồng ý, gật đầu. Bỗng nhiên nhớ đến cái miệng nhưng đã muộn, cành cây gãy đôi ra. Cũng may cây này thấp, Mi than thở

- Di nói chi vậy? Chết tôi rồi.

- Xin lỗi.

Di nói nhỏ, Mi động lòng

- Được rồi. Mọi người không sao chứ?

- Ồn

Mọi người đồng thanh nói

- Cứ tưởng xem pháo bông trong bệnh viện chứ.

Vũ xoa xoa cái lưng.

- Đi về không ? Cũng khuya rồi. Mọi người ai cũng mệt rồi.

Quân lên tiếng, xoay vai, đứng lên.

-Đi về thôi.

Huy giúp Di đứng dậy nói

- Ồm

Hào đỡ Mi rồi đồng tình. Thế là cả lũ ra về, trên đường, Mi hỏi

- Mọi người ở lại nhà tôi à?

- Không

Mọi người đồng thanh, sau khi tới nhà, 6 thằng con trai phóng xe về hết, còn Mi và Di vào nhà. Di ngửi thấy mùi xăng , hỏi Mi

- Mi, có ngửi thấy mùi gì không ?

- Không, sao vậy?

- Không có gì.

Di đầy nghi hoặc vào nhà, sau lát sau khi cô đang ngủ bỗng nhiên cô thấy căn phòng hơi nóng, cô ngồi dậy, dụi mắt. Cô mở cửa phòng ra, thấy tầng dưới toàn khói lửa mù mịt. Cô hoảng hốt, gọi Mi dậy. Khi cả hai ra khỏi phòng, lửa bắt đầu lan lên tầng hai.

Hai người lấy tay che mũi, định mở cửa sổ ra nhưng nó đã bị băng keo dán chặt. Kì này, Như Lam muốn giết cô thiệt rồi. Mà nghĩ đây chẳng phải là cái chết của nguyên chủ sao. Chết tiệt phải được Mi ra khỏi đây trước đã.

Cô dắt tay Mi đi xuống lầu, lửa bây giờ càng lớn, mọi thứ đều chìm trong biển lửa. Khi sắp ra ngoài, bỗng nhiên đèn chùm rơi xuống chỗ Mi. Di đẩy Mi ra, đèn chùm rơi xuống chân cô. Cô la lên, Mi chạy lại kéo chân cô ra.

Cô đẩy Mi ra , nói

- Cậu đi trước đi, ở đây nguy hiểm lắm

- Cậu phải đi với tớ.

- Cứ đi đi, gọi xe cấp cứu và xe cứu hỏa đi.

- Nhưng...

- Cứ đi đi. Tớ sẽ không chết đây.

Mi đẩy Mi ra

- Không, mày sẽ chết

Lam từ đây ra, nói với ánh mắt đầy hận thù

- Mày cứ đi đi nếu không muốn chết chung với nó.

Lam nói tiếp rồi chỉ vào Di. Cô gạt đầu, Mi miễn cưỡng đi ra rồi gọi điện cho ai đó.

Trở lại với Di

Lam đi lại gần cô nói

- Nhìn mày thật đáng thương.

Lam lấy một mảnh thủy tinh từ đèn chùm cửa vào mặt cô, vết cửa bắt đầu chảy ra máu.

- Nhưng cô còn đáng thương hơn cả tôi nữa.

Cô nhếch mép, cô đâu dễ bắt nạt.

- Đúng, tao rất đáng thương tất cả là do mày, là mày làm tao trở nên như thế này. Tại sao mày có tất cả mọi thứ, tao không có. Tao ghét mày, tao...

Lam vừa nói vừa đá vào bụng cô, lời nói của cô ta chưa được nói hết, cô nói với giọng lạnh lùng.

- Ngậm cái miệng cô lại đi, tôi nói cho cô biết, cô nói cô không có mọi thứ, cô lầm rồi. Lúc đầu cô có tất cả, cũng vì cô không trân trọng nó nên cô mới mất đi tất cả, cô mới biết hối tiếc. Cô nghĩ rằng cái thế giới chỉ có mình cô là mất mọi thứ sao.

Họ mất mọi thứ nhưng họ không tuyệt vọng như cô, họ không có đổ lỗi cho người khác như cô. Cô vậy còn gia đình, họ thì không. Cô vẫn còn sức khỏe, họ không có,...

Cô cố gắng đứng lên mặc cho những mảnh thủy tinh đâm vào chân. Lam tức giận, nói

- Nhưng...

- Im miệng, cô đừng nghĩ rằng có tất cả là vui vẻ, hạnh phúc. Hạnh phúc không mãi mãi ở bên cô dài lâu. Có tất cả cũng chưa chắc là vĩnh viễn, một khi mất đi nó còn đau hơn nữa. Còn cô, cô chỉ mất vài thứ mà đã như vậy thì nếu mọi thứ đều mất thì cô sẽ như thế nào.

Lúc toà nhà rung chuyển, chết tiệt! sắp sập rồi.

- Cô đi đi! Cô hãy đầu thú rồi làm lại cuộc đời nữa. Mẹ cô vẫn đang đợi cô đấy.

Cô đẩy cô ta đi, rồi cười hiền. Lam tâm một chút rung động. Sau mỗi lần, mình hại cô ta vậy mà vẫn giúp người hại mình sao? Cô thật sự không hiểu nổi cô ta tí. Lam hỏi

- Còn cô thì sao?

- Tôi không sao. Cô mà dẫn tôi đi thì đây là mồ chôn của cô và tôi đó.

Lam chạy đi, vẫn nhìn về phía sau. Cô rất biết ơn cô ta, nếu cô ta cho mình có hội thì sẽ không làm mất nó. Cảm ơn cô, Huyết Băng Di.

Về phía cô

- Chết tiệt! Xem ra mình không thoát được rồi.

Cô bây giờ như con cá nằm trên thớt. Cô nhắm mắt, trong đầu hiện lên hình ảnh những lúc cô, Mi và 6 thằng con trai đi chơi, làm đồ ăn trên bếp, xem pháo hoa trên cây,... phải nói là rất nhiều.

Đúng là hạnh phúc chưa được bao lâu đã đi mất, đau đớn nhỉ. Mất cô bây giờ đã trào nước, cô rất muốn đi chơi với họ, muốn làm đồ ăn cùng họ,...Cô rất muốn... Vậy thì phải thoát ra khỏi đây trước. Cô không biết từ khi nào mình dễ bỏ cuộc...

Cô ngượng dậy nhưng không kịp rồi này giờ cô hít nhiều khí độc, xem ra không được. Mất cô mờ mịt đi, xin lỗi mọi người.

18. Hạnh Phúc

Cô mở mắt ra, xem ra mình chưa chết, nhìn lên, một cái trần nhà quen mà lạ. Đây là cái trần của căn biệt thự của ông chú cô đây mà. Không lẽ...

Cô nhìn khắp phòng là cái phòng hồi chưa xuyên đây mà. Cô chạy vào nhà vệ sinh, nhìn vào gương, là khuôn mặt hồi đó,vậy là cô đã trở về . Cô ngồi xuống sàn, nở một nụ cười mà nước mắt vẫn chảy. Nó cứ như một giấc mộng, một giấc mơ dài.

au khi lấy lại tinh thần, cô đi xuống lầu, ông chú nhìn cô rồi mỉm cười chào:

- Chào con, lâu rồi mới thấy con xuống đây.

- Chào chú.

Cô chào lại, ngồi vào bàn ăn. Lát sau, cô lên tiếng

- Chú, con đi học lại nhé?

Ông chú ngạc nhiên

- Con học kịp chương trình chứ?

- Đừng lo, chú quên con học rất giỏi sao? Dù sao mấy kiến thức đó con học qua rồi, chỉ ôn lại thôi.

- Ừ, ngày mai đi học nhé.

- Vâng . Con ăn xong rồi, con chuẩn bị đây.

- Ừ, đừng cố gắng quá nhé.

- Vâng, thưa chú à không thưa ba.

Cô nói rồi cười, chạy lên lầu. Lúc cô vào phòng, ông chú mới để tờ báo xuống, mắt chảy nước ra ướt cả áo. Từ luôn ba mẹ mất, ông chú thương cô mang về nuôi, thật ra ông ta có một đứa con gái bằng tuổi cô đã mất. Ông ta luôn đợi tiếng ba này lâu rồi, cảm ơn con Di Huyết Băng.

Cô đóng cửa phòng lại, tắm rửa rồi thay đồ đi ra ngoài dạo. Cô chỉnh sửa lại đầu tóc và đeo kính áp tròng, cô ngạc nhiên khi thấy mình rất giống Huyết Băng Di. Bỗng nhiên cô nghe một tiếng ồn lớn với mùi lửa. Cô chạy ra ngoài thì thấy một căn nhà bị cháy.

Cô hoảng hốt chạy đến, ngôi nhà của Mi bị cháy hiện lên trong đầu cô.

- Con của tôi vẫn còn ở trong. Để tôi đi

Người phụ nữ đó khóc lớn, định vào căn nhà cứu con mình nhưng mọi người ngăn lại. Cô không hiểu sao cơ thể tự di chuyển, chạy vào căn nhà. Mọi người ngăn lại nhưng đã muộn. Cô lấy khăn che mũi lại, đi theo tiếng khóc mà đi tìm đứa bé.

Cô chạy vào một căn phòng và tìm thấy đứa bé gái tầm 5,6 tuổi đang bị cái bàn gỗ lớn đè vào chân. Cô lấy cái khăn của mình che mặt cô bé lại rồi đẩy cái bàn ra. Cô bế cô bé đi rồi chạy ra khỏi phòng. Lúc này một cái tủ đè vào chân cô. Cô la, cố gắng đẩy ra nhưng không được. Cô dạn dò với cô bé

- Em lấy cái khăn che mặt mình lại rồi chạy nhanh ra khỏi căn nhà này, hiểu chưa?

Cô bé gật đầu rồi cô đẩy cô bé đó đi. Còn một mình con ở lại đây, cô thở dài, xem ra cô lại phải chết thêm một lần nữa vì lửa. Cô thầm nghĩ tại sao mình ngốc thế này? Và một lần nữa cô lại khóc.

Cô nhắm mắt lại, mỉm cười nhưng nó rất buồn. Ba nuôi, con xin lỗi. Cảm ơn suốt thời gian qua đã chăm sóc con. Bỗng nhiên cô nhớ đến họ, họ làm người đã cho cô hạnh phúc. Cô nói lớn, cô muốn họ nghe, tiếc thay vì họ không có ở đây nhưng đối với cô như vậy là vui rồi

- Mi, Dương, Minh, Vũ, Huy, Hào, Quân, xin lỗi mọi người rất nhiều và cũng cảm ơn vì đã cho tôi cảm giác ấm áp. Tôi sẽ không bao giờ quên mọi người. Nếu kiếp sau, ta sẽ làm bạn. Tôi yêu mọi người nhiều lắm.

. Cô nói nhỏ một câu và ngất đi.

- Tôi muốn gặp mọi người.

§£¢¥\$€¥€€\$£¥££££€€¥¢¥©€¢££©€©™® ¢^®

Trên giường bệnh có một người được một tấm vải trắng che từ đầu tới chân, chỉ thấy được khuôn mặt. Kế bên đó là cô gái ngồi khóc nức nở, tự trách mình

- Tại tớ mà Di phải chết. Tại sao lúc đó mình không dẫn theo Di? Tại sao...

- Không phải lỗi do cậu mà do cô ta kia. Do cô mà Di chết. Là do cô

Huy nói vừa giọng lạnh lùng, rồi liếc nhìn Lam ở góc phòng. Huy đi gần Lam, gần như muốn ăn tươi nuốt sống Lam.

- Xin lỗi

Lam nói nhỏ

- Được rồi, cũng nhớ cô ta dẫn ta đi đến cho Di.

Vũ cản Huy lại, Huy gạt đi, nắm cổ áo của Vũ nói.

- Bộ anh yêu cô ta à? Sao ở đây làm gì? Sao anh có thể bình tĩnh vậy?

Vũ đẩy Huy ra, quát lớn

- Tôi không điên như cậu. Tôi yêu Di hơn cậu nhiều.

Vũ định đánh Huy thì Hào cầm tay Vũ nói

- Đây là bệnh viện đó, muốn đánh lộn thì ra ngoài đường kia.

Hai người bình tĩnh lại, căn phòng trở nên lạnh lẽo. Lúc này cánh cửa mở ra, một người đàn ông đi vào. Bước đến bên giường, cầm lấy bàn tay của Di rồi nói với giọng đầy ân hận

- Ta xin lỗi con, đến bây giờ mà ta mới nói lời này, thật nhục nhã.

Người đàn ông rơi nước mắt, giọng nói trở nên khàn đi.

- Bác trai, con xin lỗi vì đã không cứu được Di. Con thật có lỗi.

Dương đi lại cha Di rồi quỳ xuống nói.

- Không, là do ta, vì ta. Dương tổng hãy đứng lên đi.

Ông ta đỡ Dương lên rồi nói. Bỗng nhiên có tiếng gõ cửa, một giọng đàn ông lên tiếng.

- Xin mọi người hãy ra ngoài.

Mọi người đều lần lượt ra ngoài, Mi được Minh đỡ ra ngoài. Lúc này bác sĩ và ý tế vào thì thấy người trên giường ngồi dậy. Họ hoảng sợ, la lên rồi chạy đi.

- Ma... ma...

Mọi người giật mình, chạy vào phòng thì thấy Di ngồi nhìn họ. Mi bất ngờ, nói lắp bắp. Đôi mắt đẹp bây giờ ngập nước.

- Di Di... là cậu... phải không ? Cậu... vẫn còn sống... phải không?

- Mấy người... là ai? Tại sao tôi ở đây?

Di nhú mào, nhìn Mi bằng ánh mắt xa lạ. 8 người đằng sau ngạc nhiên không kém, Dương lên tiếng, ánh mắt chưa xốt

- Em... không nhận ra chúng tôi ư ?

- Anh nói cái gì thế? Đây là lần đầu tiên tôi gặp mấy người đó.

Di nhú mào chặt, Mi đến bên Di rồi ôm chặt.

- Không sao, chỉ cần cậu còn sống là được. Bọn tớ sẽ làm cho cậu nhớ lại.

Mi vừa nói vừa khóc, ngược lên thấy Di đã rút nước mắt.

- Di, cậu không sao chứ?

Mi lo lắng nói, 8 người phía sau chạy lên. Ba Di bước lên cầm tay cô nói

- Xin lỗi con, ta là cha của con, một ông bố tồi tệ. Xin lỗi vì không bảo vệ con.

Bàn tay gầy gò nhưng ấm áp bao quanh tay cô. Di cúi đầu không rồi nở nụ cười tươi trên môi, nói với giọng có lỗi

- Xin lỗi mọi người vì đùa quá lố.

- Hử?

Họ nhìn bằng ánh mắt không hiểu, Di nói tiếp

- Tớ không bị mất trí, chỉ giả vờ thôi.

Mi thôi bộ dạng lo lắng mà bắt đầu giả thuyết cho Di nghe

- Cậu gan thế, làm bọn tớ lo lắng muốn chết, cứ tưởng cậu không quay trở lại chứ. Tớ ghét cậu... Chứ tưởng rằng sẽ không bao giờ gặp lại cậu. Cậu... ác lắm. Cậu đùa vậy không vui đâu.

Mi bắt đầu khóc nức nở, ôm chặt cô.

- Xin lỗi nhưng đó cũng là trừng phạt mọi người vì chứ đồ lỗi cho mình.

Di làm bộ dạng cho là không có lỗi gì. Nhìn quanh năm, cô giật mình ai cũng khóc, nhào tới ôm lấy cô.

- Được rồi, đây không phải nhà trẻ đâu.
- Vậy em chăm sóc bọn anh tới hết đời đi.

Minh lên tiếng

- Hở? Tôi không muốn chăm sóc kẻ bệnh đâu.

Mọi người cười lên, làm cho bệnh viện theo ẩm cúng không lạnh lẽo như lúc này. Di nhìn thấy Lam đang đứng trong góc, nhìn cô bằng ánh mắt e ngại rồi cúi đầu chào cô rồi ra khỏi phòng. Cô mỉm cười đáp lại, mọi người bây giờ đã không còn khóc nữa, họ cười nhìn cô

- Hôm nay con xuất viện nhé, ba

Di nhìn ông ta nói, ông ta đã đợi chữ ba này lâu. Ông lo lắng nhìn cô

- Nhưng...
- Con khỏe mà. Con sẽ kêu bác sĩ kiểm tra.

Ông đã bị cô thuyết phục, gật đầu đồng ý. Minh lên tiếng

- Hôm nay ta mở tiệc nhé?
- Ừ

Mọi người đều đồng thời nói.

@&<+ ;&\$4=" ">%+%1\$1\$>\$5+%5;*%(!) • | <÷ ×√÷(√?>

Mọi người nói chuyện vui vẻ, hôm nay họ mở tiệc tiệc ngoài trời. Mi lên giọng, kêu Vũ

- Vũ, mang kéo lại đây.
- Rồi rồi.

Tình hình là họ đang tổ chức BBQ ở sân nhà Mi. Cô thì ngồi trên ghế đá vì chân vẫn chưa lành, cũng may hôm nay không mưa, dự báo thời tiết nói hôm nay có thể mưa.

Cô ngồi ăn thì Mi lại rồi kể bên nói

- Hôm nay trời đẹp ha?
- Ừ, thật vui khi mình còn sống.
- Ừ, rất vui khi cậu còn sống.
- Tớ nghĩ rằng kiếp sau tớ sẽ gặp lại mọi người nhưng không biết chúng ta có thể gặp nhau không?
- Đừng lo, kiếp này, kiếp sau, kiếp sau nữa, à không mãi mãi chúng ta sẽ gặp nhau. Chắc chắn
- Ừ, chắc chắn.

Thế là cả bọn sống hạnh phúc bên nhau, một cái kết happy ending và xàm nhưng bây giờ biết viết cái gì đây.

Đây là chương cuối, cảm ơn vì đã theo dõi. Ta sẽ viết truyện mới tên là " Nam chính! Muốn Hại Ta. Không Dễ "

Thể loại: xuyên không, np, H

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nu-phu-ta-den-day>